

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
88

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"Όμως στην πιο κρίσιμη στιγμή της θανατερής μονομαχίας, κάτι αναπάντεχο γίνεται.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ

Η ΛΟΡΑΘΗ ΤΖΕΪ'Ν

‘Η σατανική και καταχθόνια ‘Αρχόντισσα της Ζούγκλας δεν έχει φύγει για τη μακρινή πατρίδα της, την ‘Αγγλία, όπως πιστεύουν ο Ταρζάν και όλοι οι άλλοι ήρωές μας...

‘Η Τζέϊν βρίσκεται και κινείται μέσα στην περιοχή της Ζούγκλας, που ζούν κι’ αυτοί.

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

“Όμως τώρα δεν είναι πιά μια αδύναμη γυναίκα, όπως πριν. Με τη βοήθεια του παντοδύναμου Μάγου Νάχρα Ντού, έχει αποκτήσει υπερφυσικές δυνάμεις και ικανότητες:

Μπορεί να γίνεται άορατη

όταν θέλει. Μπορεί ακόμα να παίρνη τη μορφή οποιασδήποτε άλλης γυναίκας. Και μπορεί τέλος να κάνει όλους τους άντρες, νέους και γέρους, να ξετρελλαίνονται από αγάπη γι' αυτήν.

Κι' όλα τούτα τὰ καταφέρνει με τρία μαγικά αντικείμενα: Μ' ένα μικρό κομματάκι μαύρο κερί. Μ' ένα κέρατο φαρμακερού φιδιού. Και με μία βαλσαμωμένη καρδούλα άθρονιού...

"Ετσι τώρα, ή φθονερή Τζέϊν έχει τάξει σκοπό της ζωής της να έξοντώση όχι μόνο τον άλλοτε άγαπημένο σύντροφό της Ταρζάν, μα μαζί μ' αυτόν και τον Γκαούρ και την Ταταμπού... "Υστερα να γίνει συντρόφισσα του πανώριου Άμερικανού Μάξ Άρλαν. Και οι δυο τους μαζί να γίνουν οι μοναδικοί πιά άρχοντες που θα κυβερνήσουν την άπέραντη κι άγρια Ζούγκλα!

.....
Ο Μπουραμπού, ένας γιγαντώσιμος και τρομερός μαύρος φύλαρχος, χρησιμοποιώντας για δόλωμα ένα πιθηκάκι βαμμένο χρυσό, καταφέρνει να αϊχμαλωτίση σε κάποιο ιερό Ταμπού, (*) τον Ταρζάν, τον Γκαούρ, την Ταταμπού και τη μικρή χαριτωμένη Βάντα. (*)

(*) 'Ιερός χώρος τών άγρίων που άπαγορεύεται να τόν πατήση ένας ξένος.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος με τίτλο : «Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΛΙΝΟΥ».

"Εκεί οι άραπάδες του τούς δένουν χειροπόδαρα. Κ' έτοιμάζονται ν' ανάψουν φωτιά για να τούς κάψουν ζωντανούς...

"Ο Ταρζάν προσβάλει τον Μπουραμπού και τόν προκαλεί να μονομαχήσουν. "Ο μαύρος φύλαρχος άναγκάζεται, για να κρατήση τὸ γόητρό του, να δεχθῇ τη μονομαχία. "Ετσι πάνε χαμένες οι προσπάθειες του Γκαούρ, που ζητάει να μονομαχήση αυτός με τόν θηριώδη αντίπαλο, για να μη κινδυνέψη ὁ άγαπημένος φίλος κι άδελφός του!

Οί δυο γιγαντώσιμοι άντρες, πιάνονται σε λίγο στα χέρια. Και μία τρομακτική μονομαχία άρχίζει...

"Όμως ὁ Μπουραμπού δέν είναι μονάχα πὸ μεγαλόσωμος από τόν Ταρζάν, μα και άφάνταστα πὸ δυνατός απ' αυτόν... Είναι — αλόιμονο — φανερό πὸς γρήγορα θα καταφέρη να τόν δαμάση. Κ' ὕστερα θα τόν σπαράξη με τὰ νύχια και τὰ δόντια του...

Μά να: Την πὸ κρίσιμη στιγμή της θανατερής αυτής μονομαχίας, κάτι άναπάντεχο γίνεται. Μιά βαρειά κ' επιβλητική γυναικεία φωνή άντηχει ξαφνικά:

— Σταθήτε!...

Ταυτόχρονα, μία αλλόκοτη, μεγαλοπρεπής, ὁμορφη και πλούσια ντυμένη μαύρη γυναίκα, παρουσιάζεται ανάμεσα στους δυο μονομάχους. Σά νάπese από τόν οὐρανό!

— Είμαι ή θεά Ζούλαχ! τούς λέει.

Καί απομακρύνοντας, ήρεμα, τόν Έναν αντίπαλο από τόν άλλον, προσθέτει επιβλητικά:

— Είμαι ή συντρόφισσα τοῦ θεοῦ Κράουμπα!...

Ὁ Ποκοπίκο, πού μαζί μέ τή Χουχού, βρίσκονται κρυμμένοι σ' ένα θάμνο, λίγο πιά πέρα, ρωτάει ψιθυριστά τήν πυγμαία:

— Νοστιμούλα δέν εἶναι ή κυρά Κραούμπαινα, ή Θεά;

Η Χουχού κουνάει τό τσουλοφωτό κεφάλι της:

— Χμ!... Νοστιμούλα μπορεῖ νά εἶναι. Ὅμως «Θεά» τυγχάνω μόνον τοῦ λόγου

μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Σχεδόν ἀμέσως ή παράξενη γυναίκα ἐπαναλαμβάνει σά νά θέλῃ νά τοὺς κάνῃ νά τό πιστέψουνε:

— Είμαι ή θεά Ζαλάχ! Ἡ συντρόφισσα τοῦ θεοῦ Κράουμπα!...

ΕΝΑ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ἡ γυναίκα αὐτή — πού ὅπως καταλάβατε, δέν εἶναι παρά ή Τζέιν, μεταμορφωμένη — μισεῖ περισσότερο τόν Γκαούρ ἀπό τόν Ταρζάν, τόν ἄλλοτε σύντροφό της...

Ἔτσι θέλει, ὄχι μόνο νά

Ὁ μελαφὸς γίγαντας μέ σηκωμένη ψηλά τή θαρειὰ πέτρα ἐτοιμάζεται νά...

έξοντώση πρώτα τὸν μελαψὸ γίγαντα, ποὺ κάποτε εἶχε περιφρονήσει τὴν ἀγάπη της, μὰ καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ ἐξευτελιστῇ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του Ταταμπού.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ γιγαντώσωμος μαύρος Μπουραμπού, γονατίζει φοβισμένος μπροστὰ της. Ψιθυρίζει μὲ δέος:

— Μεγάλη θεὰ Ζαλάχ!...
Θὰ κάνω πάντα ὅ,τι μὲ διατάξεις!...

Ἡ σατανικὴ καὶ καταχθόνια Τζέιν, τὸν προστάζει τώρα, δείχνοντάς του τὸν Γκαούρ:

— Λῦσε αὐτὸ τὸ δεμένο παλικάρι... Μ' αὐτὸν πρέπει νὰ παλέψης κι αὐτὸν νὰ νικήσης γιὰ νὰ γίνης Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Ἄν καταφέρῃς νὰ τὸν σπαράξεις, ὁ θεὸς Κράουμπα, πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ...

Ὁ Μαραμπού ὑπακούει πρόθυμα στὴ διαταγὴ τῆς «θεᾶς». Καὶ σκύβοντας ἀμέσως, τραβάει καὶ σπάζει, μὲ μεγάλη εὐκολία, τὰ χοντρά γερά χορτόχοινα ποὺ δένουν τὸν Γκαούρ.

— Σήκω, σκύλε! τοῦ λέει.
Ὁ θεὸς Κράουμπα θέλει νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὰ δικά μου χέρια!...

Κι ἀμέσως γιὰ νὰ δείξῃ στὴ «θεᾶ» πόσο σίγουρος εἶναι γιὰ τὴ νίκη του, φωνάζει στοὺς ἀραπάδες:

— Ἄν μὲ νικήσῃ, νὰ λύσετε καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους του. Νὰ τοὺς ἀφήσετε ὅλους νὰ φύγουν...

Ἡ μεταμορφωμένη Τζέιν

χαμογελάει μὲ ἱκανοποίησι. Καὶ φέρνοντας μὲ τρόπο στὰ χεῖλια της τὸ μαγικὸ κομματάκι τοῦ μαύρου κεριοῦ, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Νάχρα Ντού, χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ξαναγίνεται ἀόρατη!

Σχεδὸν ἀμέσως ἀρχίζει καὶ ἡ θανάσιμη μονομαχία τῶν δύο ἀντιπάλων. Τοῦ μελαψοῦ γίγαντα Γκαούρ καὶ τοῦ μαύρου ὑπεργίγαντα Μπουραμπού!... Παλεύουν κ' οἱ δύο τους μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ καὶ λῦσσα...

Ὁ Γκαούρ δείχνεται κι αὐτὴ τὴ φορά, κάτι παραπάνω ἀπὸ ὑπέροχος! Δείχνεται Ἑλληνας!...

Οἱ τρομακτικὲς γροθιές του πέφτουν σὰν θανατερό χαλαζὶ πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ φοβεροῦ ἀρχικαννίβалу!

Ὅμως ὁ Μπουραμπού ἀντέχει σὰν βράχος! Καμμιὰ ἐλπίδα δὲν ὑπάρχει πὼς μπορεῖ ποτὲ νὰ καταβληθῇ...

Ὁ Ταρζάν, ποὺ βρίσκεται τώρα παράμερα, γνέφει κρυφὰ στὸ μελαψὸ παλικάρι. Τοῦ θυμίζει κάποιον παλιὸ τέχνασμα...

Ὁ Γκαούρ καταλαβαίνει. Καὶ τὸ βάζει ἀμέσως σ' ἐφαρμογή... Πολλὲς φορές εἶχε δεῖ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας νὰ τὸ ἐφαρμόζῃ σὲ στιγμὲς ποὺ κινδύνευε ἀπὸ κάποιον πρὸς δυνάτὸν ἀπ' αὐτόν.

Καὶ νὰ τὶ κάνει: Παρατάει ξαφνικὰ τὸν ἀγῶνα. Καὶ γυρίζοντας τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει σὰν τρελλὸς γιὰ νὰ σωθῇ τάχα...

Ὁ Ἀρχικανίβαλος, φυσικά, τὸν ἀκολουθεῖ. Τρέχει κι αὐτὸς ξωπίσω του. Τὸν κυνηγάει...

Ἔτσι γρήγορα καταφέρνει νὰ τὸν πλησιάσῃ...

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκού-
πισὼ του τὰ βήματα τοῦ θη-
ριώδους ἀντιπάλου του. Τὸν
ἀφήνει νὰ φθάσῃ σὲ πολὺ μι-
κρὴ ἀπόστασι πίσω του...

Ὡσπου τέλος — ξαφνικά
πάλι — σταματᾷ καὶ μισο-
κάθεται κάτω...

Ἄλλοίμονο!... Ὁ γιγαν-
τώσμος ἀράπης, μὲ τὴ φόρα
ποῦ ἔχει, δὲν προφθαίνει νὰ
σταματήσῃ. Κτυπάει πάνω
στὸν ἀνακαθισμένον Γκαοῦρ.
Καὶ σωριάζεται, φαρδὺς - πλα-
τὺς, κάτω...

Μένει — γιὰ λίγες στιγμὲς
— ζαλισμένος κι ἀνίκανος νὰ
προστατέψῃ πιά τὸν ἑαυτὸ
του...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας πε-
τιέται ὀρθός. Ἀρπάζει ἀπὸ
κάτω μιὰ μεγάλη βαρεῖα πέ-
τρα. Τὴ σηκώνει πάνω ἀπὸ
τὸν Μποραμπού. Παίρνει φό-
ρα γιὰ νὰ τοῦ τὴν πετάξῃ μὲ
ὀρμὴ. Νὰ τοῦ τσακίσῃ τὸ κε-
φάλι!...

Αὐτὸ εἶναι τὸ τέχνασμα ποῦ
μεταχειρίζεται ὁ Ταρζάν σὰν
βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη
θέσι...

Ὅμως ἡ καρδιὰ τοῦ ὑπέ-
ροχου Ἕλληνα δὲν βαστάει
νὰ κάνῃ μιὰ τέτοια πράξι...

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀ-

κίνητος κι ἀναποφάσιτος μὲ
τὴν πέτρα σηκωμένη ψηλά.
Σὰν μαρμαρωμένος...

Τέλος συνέρχεται. Τὴν πε-
τάει μὲ περιφρόνησι πέρα.
Καὶ βοηθάει τὸν ἀντίπαλό του
νὰ σηκωθῇ. Νὰ συνεχίσουν τί-
μια τὸν ἀγῶνα τους.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας, παράμερα καθὼς βρί-
σκεται καὶ παρακολουθεῖ τὴ
σκηνὴ, νοιώθει τὸ ψυχικὸ με-
γαλεῖο τοῦ Γκαοῦρ. Καὶ ψιθυ-
ρίζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό:

— Ἐχεις δίκην, φίλε μου!
Ἕνας Ἕλληνας, σὰν κ' ἐσέ-
να, δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ
διαφορετικά!

Ὅμως, στὸ μεταξύ, ὁ μαῦ-
ρος Ἀρχικανίβαλος συνέρ-
χεται. Πετιέται ὀρθός...

Ἀπλώνει, μὲ ἀσύλληπτη
ταχύτητα, τὶς δυὸ τεράστιες
παλάμες του. Ἀρπάζει τὸ με-
λαψὸ παλικάρι ἀπὸ τὸ λαμδ.
Τὸν σφίγγει μὲ δύναμι καὶ
λύσσα. Ζητάει νὰ τὸν πνίξῃ...

Ὁ Γκαοῦρ βρίσκεται σὲ
ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι...
Καταλαβαίνει πῶς μὲ τὸν ἴ-
σιο δρόμο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀ-
δύνατο νὰ σωθῇ πιά!

Καὶ νά: Κάνει κι αὐτὸς κά-
τι ποῦ ἴσως νὰ μὴ ταιριάζει
τόσο στὴν Ἑλληνικὴ καταγω-
γὴ καὶ περηφάνεια του: Ση-
κώνει μὲ ἀπόγνωσι τὰ δυὸ
του χέρια. Χώνει, μὲ λύσσα,
τὰ δάκτυλά του μέσα στὶς
κόγχες τῶν ματιῶν του μαύ-
ρου γίγαντα, ποῦ τὸν πνίγει.
Ζητάει κι αὐτὸς νὰ τοῦ βγάλῃ
τὰ μάτια!

Αὐτό, βέβαια, εἶναι μιὰ
φρικτὴ, μιὰ ἀπαίσια χειρονο-

μία!...

Ο μανιασμένος Μπουραμπου παρατάει άμέσως τὸ λαιμὸ τοῦ ἀντίπαλου του. Τὸν σπρώχνει μακριά. Ἀρχίζει νὰ τρίβῃ τὰ ματωμένα μάτια του!

Ὁ Γκαούρ παίρνει τώρα βαθειὰς καὶ γρήγορες ἀναπνοές, μὲ λεύθερο πιά τὸ λαιμὸ του. Θαρρεῖ πὼς ἔχει ξαναγυρίσει ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμολ

Ὁ Ταρζάν πὺ παρακολουθεῖ κι αὐτὴ τὴ σκηνή, ψιθυρίζει φιλοσοφικά:

— Ἔτσι εἶναι!... Ὅταν κινδυνεύει στ' ἀλήθεια κανεὶς, ξεχνάει τὰ πάντα! Ἀκόμα καὶ τὴν... καταγωγή του.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΝΙΚΗΤΗΣ!

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ξαναρχίζουν — γιὰ τρίτη φορά — τὴ μονομαχία. Ὁ μαῦρος ὑπεργίαντας μοιάζει μὲ λυσσασμένο θηριὸ τώρα. Μπροστὰ του βλέπει θαμπά. Σὰ νὰ βρίσκεται πίσω ἀπὸ παγωμένα τζάμια...

Μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία κτυπáει τώρα τὸν ἄμοιρο Γκαούρ. Οὔτε ἀνάσα δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πάρῃ!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κρατáει μονάχα ἄμυνα. Γιατὶ εἶναι βέβαιος πιά γιὰ τὴ νίκη του. Βλέπει πὼς ὁ ἀντίπαλος ἔχει χάσει τὴν ψυχραιμία του. Ἄρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ χάσῃ καὶ τὸν ἀγῶνα!...

Ὁ ἀράκης κουράζεται σὲ λίγο. Σασιτίζει. Τὰ χάνει...

Ἔτσι ὁ Γκαούρ βρίσκει τὴν εὐκαιρία πὺ περιμένει. Τοῦ δίνει στὸ κεφάλι ἓνα τρομακτικὸ κτύπημα μὲ πέτρα.

Ὁ ἀρχικανίβαλος βγάζοντας ἓνα σπαρακτικὸ βογγητό, ἀνατρέπεται! Σωριάζεται καὶ τω βαρὺς κι ἀναίσθητος!...

Αὐτὸ ἦτανε!...

Ὁ ἀτρόμητος καὶ ὑπέροχος Ἕλληνας βγαίνει, κι αὐτὴ τὴ φορά, νικητὴς!

Ἀμέσως καὶ μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται κοντὰ στὸν Ταρζάν:

— Πρέπει νὰ λύσουμε τίς γυναῖκες! τοῦ λέει.

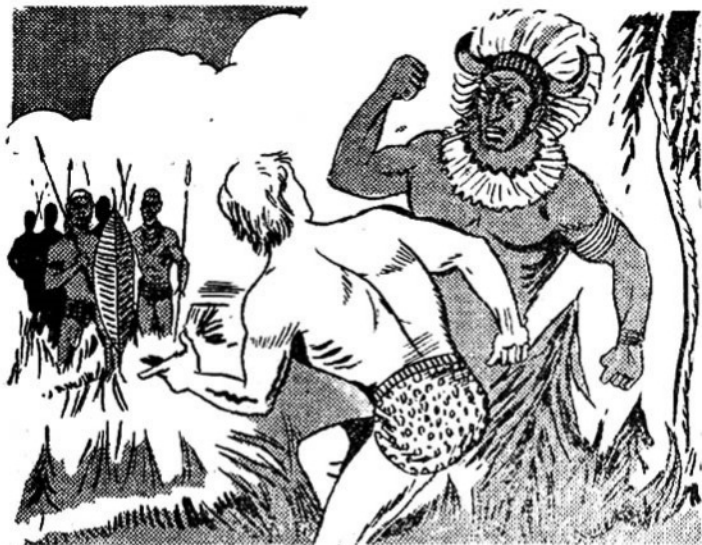
Ὅμως οἱ δυὸ σύντροφοι γίναντες δὲν προφθαίνουν...

Οἱ ἄγριοι ἀρσάδες, πὺ εἶδαν νὰ σωριάζεται ἀναίσθητος κάτω ὁ Ἀρχηγὸς τους, γίνονται θεριὰ ἀνήμερα! Καὶ μανιασμένοι χύνονται πάνω τους.

Μὰ οὔτε ὁ ἓνας, οὔτε ὁ ἄλλος χάνουν τὸ κουράγιο τους. Καὶ οἱ δυὸ ἥρωές μας δὲν ἔχουν νοιώσει ποτὲ τί θὰ πῇ φόβος!...

Ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὁ Ταρζάν στέκεται ἄτυχος. Κάποιος ἀπὸ τοὺς μαῦρους τὸν κτυπáει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ του. Τὸν ζαλίζει γιὰ λίγες στιγμές. Ἔτσι, δυὸ - τρεῖς ἀπὸ δαύτους καταφέρνουν νὰ τὸν ξαναδέσουν γερά μ' ἓνα χοντρὸ χορτόσχοινο... Νὰ τὸν τραβήξουν κοντὰ στίς δυὸ δεμένες γυναῖκες: Στὴν Ταταμποῦ καὶ τὴν Βάντα...

Ὁ Ποκοπικό, πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο πὺ βρίσκεται κρυμμέ-

— Σκύλε! μουγγρίζει ὁ Ταρζάν. Εἶχα λοιπὸν δίκη, ἢ δὲν εἶχα;
 νος μαζί με τὴ Χουχού, μπουρ-
 μουρίζει ἀγέρωχα ἓνα φρέσκο
 φρέσκο στιχάκι του:

«Κάντε, μονάχοι σας, καλά,
 κι ἄστε με νὰ λουφάξω :
 Ἔχω μουργέλες σήμερις
 κι ἀδυνατῶ νὰ...σφάξω!»

Ἄλλοίμονο!... Μονάχος
 τώρα ὁ Γκαούρ ἀντιμετωπίζει
 τοὺς ἀμέτρητους ἀραπάδες!
 Κτυπάει γροθιές καὶ μετὰ
 δυὸ του χέρια. Δυὸ - δυὸ οἱ
 γιγαντσώμοι καννίβαλοι σω-
 ριάζονται κάτω!

Ὅμως εἶναι ἀμέτρητοι,
 πανάθεμά τους! Καταλαβαί-
 νει πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ

βγάλη πέρα μαζί τους...

Καὶ νά:

Ξαφνικά καὶ μ' ἓνα ὑπερ-
 ἄνθρωπο — πρὸς τὰ ἐπάνω —
 πήδημα, ἀρπάζεται ἀπὸ κά-
 ποιο κρεμασμένο χορτόσχοι-
 νο. Ἀρχίζει νὰ αἰωρεῖται στὸ
 κενό...

Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ περ-
 νάει κάνω ἀπὸ τοὺς μαύρους
 ἀντιπάλους του, τεντώνει τὰ
 πόδια. Καὶ φοβερὲς κλωτσιές
 τοὺς δίνει στὰ κεφάλια...

Ἐκεῖνοι σκαρφαλώνουν στὰ
 γύρω γιγάντια δέντρα. Πα-
 σχίζουν νὰ τὸν ἀρπάξουν στὸν
 αέρα. Καὶ δὲν θὰ ἀργήσουν
 νὰ τὸ πετύχουν...

Ὅλοι πιά τότε θὰ εἶναι κα-

ταδικασμένοι σὲ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο. Οἱ λαίμαργες φλόγες τῆς τεράστιας φωτιάς, ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει φουντώσει λίγο πιὸ πέρα, περιμένουν ν' ἀγκαλιάσουν τὰ κορμιά τῶν τεσσάρων συντρόφων: Τοῦ Ταρζάν, τῆς Ταταμποῦ καὶ τῆς Βάντας, ποὺ βρίσκονται κατὰ δεμένοι. Ἀλλὰ καὶ τοῦ Γκαούρ ποὺ αἰωρεῖται στὸ κενὸ κι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ πέσει στὰ χέρια τῶν μανιασμένων μαύρων τοῦ ἀναισθητοῦ Μπουραμποῦ!...

Ὅμως στὶς τραγικὲς αὐτὲς στιγμὲς κάτι ἀναπάντεχο κι ἀπίστευτο γίνεται...

ΣΤΟΝ ΟΛΕΘΡΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΑΜΟ

Ἐνα τρομακτικὸ οὐρλιάχτὸ σκίζει ξαφνικὰ τὸν ἀέρα:
— Ἀόουουου!... Ἀααόουουουουου!...

Κι' ἀμέσως, μετὰ, ἡ γνώριμη φωνὴ τοῦ Κραγιαμποῦ:

— Ἀπάνω τους Νταμπούχ!
Ἀπάνω τους!...

...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν εἶχε, πρὶν λίγο, περάσει τυχαία ἀπὸ τὸ ξέφωτο αὐτό. Τότε ποὺ μὲ τὸν Μπουραμποῦ πάλευε καὶ κτυπιόταν ὁ πατέρας του.

Ἔτσι καταλαβαίνοντας τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρίσκονταν ὅλοι τους ἐκεῖ, τὸ βάλει στὰ πόδια τρέχοντας σὰν κυνηγημένο ἐλάφι...

Σὲ λίγο ἔφθασε στὸ θεόρατο δέντρο ποὺ πάνω στὰ ψη-

λὰ κλαδιά του θρίσκεται ἡ πρωτόγονη καλύβη τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρωπου.

Τοῦ ἐξήγησε λαχανιασμένος τί συμβαίνει. Καὶ πρόθυμος ὁ καλόκαρδος Νταμπούχ ἔτρεξε νὰ βοηθήσει, οὐρλιάζοντας ἕνα τρίλεξο κατὰ τὴ συνήθειά του:

— Νταμπούχ σκοτώνει Μπουραμποῦ!...

...

Καὶ νά: Ὁ γιγάντιος καὶ ἀδάμαστος γοριλλάνθρωπος φθάνει τώρα στὸ ξέφωτο ποὺ γίνεται τὸ κακὸ. Σὰν μανιασμένο λιοντάρι χύνεται πάνω στοὺς ἀμέτρητους ἀραπάδες. Τοὺς κτυπάει τοὺς κλωτσάει! Σκορπίζει γύρω του τὸ χαμὸ καὶ τὸν ὄλεθρο!...

Ὁ Γκαούρ παρατάει τὸ χορτόσχοινο ποὺ θρίσκεται κρεμασμένος. Τρέχει μὲ θιάσι καὶ σπάζει τὰ χορτόσχοινα ποὺ δένουν τὸν Ταρζάν. Τὸν λευθερώνει γρήγορα...

Κ' οἱ δύο τους τώρα φθάνουν, μὲ μερικά πηδήματα, κοντὰ στὶς δύο δεμένους γυναῖκες. Τὶς λύνουν κι' αὐτὲς!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοὺς συμβουλεύει:

— Γρήγορα νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ! Ὅσο μπορούμε πιὸ γρήγορα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν φαίνεται σύμφωνα:

— Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ μείνουμε, τοῦ λέει. Νὰ βοηθήσουμε τὸν καλὸ γοριλλάνθρωπο, ποὺ ἤρθε νὰ μᾶς σώσει! Ἄν τὸν ἀφήσουμε μονάχο, μπο-

ρεϊ...

‘Ο Ταρζάν τὸν διακόπτει:

— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἂν θὰ τὸν σπαράξουν οἱ ἀραπάδες; ‘Εκεῖνο ποῦ ἔχουμε ὑποχρέωσι ἐμεῖς, εἶναι νὰ σώσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας.

‘Ο Γκαούρ τὰ ἔχει χάσει:

— Τρελλάθηκες, ἀδελφέ μου; τὸν ρωτᾷ. Ξεχνᾷς πῶς ὁ Νταμπούχ κινδυνεύει γιὰ μᾶς; Πῶς θὰ τὸν ἀφήσουμε ἀβοήθητο;

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο...

— Ἀνόητε! τοῦ φωνάζει. Πᾶρε τὴ συντροφισά σου καὶ φύγε ἀμέσως!... Ἄν ὁ γοριλλάνθρωπος ἀντικρύσῃ τὴν Ταταμπού, θὰ ξυπνήσῃ ἢ τρέλλῃ αὐτὸς!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας συνέρχεται. Αὐτὸν τὸν κίνδυνο τὸν εἶχε ξεχάσει.

Τραβάει μὲ θιάσι τὴν Ταταμπού.

— Πᾶμε! τῆς λέει. ‘Ο Ταρζάν ἔχει δίκη!

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Στὸ μεταξύ, οἱ ἀραπάδες, ἀρχίζουν νὰ σκορπίζουν μπροστὰ στὴ θανατερὴ ἐπιθεσι τοῦ φοβεροῦ Νταμπούχ. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς χάνονται πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν θεόρατων δέντρων ποὺ πλαisiώνουν τὸ μεγάλο αὐτὸ ξέφωτο...

‘Ο Κραγιαμπού, ποῦ στὸ διάστημα αὐτὸ κτυποῦσε κι’ ἐκεῖνος, μὲ τὸ ρόπαλό του, τοὺς μαύρους, τρέχει τώρα

κοντὰ στὸν πατέρα του καὶ στοὺς ἄλλους.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ γοριλλάνθρωπος, ἀντικρύζει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα. Τὰ μεγάλα θαυλωμένα μάτια του φωτίζονται παράξενα. Καὶ τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς οὐρλιάζει μὲ ἄγρια χαρά:

— Νταμπούχ ἀγαπάει Ταταμπού!...

Ἔτσι, καὶ πρὶν ἢ ἄμοιρη κοπέλλα προφθάσῃ νὰ τὸ θάλῃ στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ, ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος τὴν ἔχει κι’ ὅλας ἀρπάξῃ στὰ τεράστια τριχωτὰ του μπράτσα. Καὶ τρέχει πρὸς τὸ νοτιὰ ποῦ θρίσκεται ἡ καλύβα του.

‘Ο Ταρζάν δίνει μιὰ γροθιά στὸ πρόσωπο τοῦ Γκαούρ:

— Σκύλε! μουγγρίζει. Εἶχα λοιπὸν δίκη, ἢ δὲν εἶχα;

Κι’ ἀμέσως τρέχει ξωπῖσω στὸ Νταμπούχ. Μὲ μερικά ὑπεράνθρωπα πηδήματα τὸν φθάνει. Τὸν κτυπᾷ μὲ τὸ μαχαίρι του στὴ ράχι... Βρῦσες τὸ αἷμα του ξεπετιέται ἀπὸ τὴς πληγές...

‘Ο γοριλλάνθρωπος ξαφνιάζεται. Σταματᾷ ἀπότομα. Παρατάει κάτω τὸ θῦμα του. Καὶ γυρίζει γιὰ ν’ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἀντίπαλο...

Ἔτσι βλέπει τὸ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα ποῦ ἔχει λυθῇ κάτω ἀπὸ τὴς ζεστὲς ἀκόμα πληγές του...

Ἄλλοίμονο τώρα!... Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ μανιάσῃ ἀφάνταστα! Κι’ ἀρπάζοντας τὸν γιγαντώσωμο Ταρζάν, σὺν ἑ-

να πατινιδάκι στα χέρια του, τόν έκσφενδονίζει ψηλά!...

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας διαγράφει καμπύλη στον άέρα. Σε λίγες στιγμές, πέφτοντας κάτω στο σκληρό έδαφος θ’ άπομείνη άκίνητος. Νεκρός!

Ταυτόχρονα σχεδόν και μ’ ένα τεράστιο πήδημα, ο Γκαούρ βρίσκεται στο σημείο που ο Ταρζάν πρόκειται νά πέση. Καί σηκώνοντας τὰ χέρια του ψηλά κάνει νά τόν άρπάξη στον άέρα.

“Ομως τὸ θαρὺ σώμα τοῦ λευκοῦ γίγαντα ἔχει γίνει άκόμα πιὸ θαρὺ ἀπὸ τὴν πτώσι του!...

“Ο «Έλληνας» δέν καταφέρνει νά τὸ συγκρατήσει. “Ετσι, ὁ Ταρζάν πέφτει ἄθελα, καί μὲ τόσῃ ὀρμῇ, πάνω του. Τὸν σωριάζει κάτω. Τοῦ κατατσακίζει τὸ κεφάλι καί τὸ κορμί. Τὸν ἀφήνει άκίνητον, ὀταν σκοτωμένον.

“Ομως ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δέν παθαίνει τίποτα. Αὐτὸς ἔπεσε στὰ μαλακά!...

“Ο Νταμπούχ, πού ἀπὸ τίς μαχαιριές τῆς ράχης του ἔξακολουθεῖ νά τρέξη ἄφθονο τὸ αἷμα, ἀρπάζει πάλι στὰ μαλλιαρά του μπράτσα τὴν Ταταμπού. Καί κάνει πάλι νά τρέξη πρὸς τὸ νοτιά.

Μὰ κι’ αὐτὴ τῇ φορᾷ κάτι καινούριο ἔρχεται νά τόν ἐμποδίση :

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΩΝ!

Εἶναι ὁ φοβερός Μπουραμπού! “Ο κτυπημένος ἀπὸ τὸν Γκαούρ μαῦρος γίγαντας πού στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει...

“Ετσι, πετιέται ὀρθός. “Αρπάζει τὸν γοριλλάνθρωπο πού φεύγει...

“Ο Νταμπούχ δέν παρατάει αὐτὴ τῇ φορᾷ τὴν Ταταμπού. Τὴν κρατάει ἀπὸ τῇ μέσῃ στὴν ἀριστερῇ του μασχάλη. Καί μὲ τὸ δεξι μόνάχα χέρι τοῦ ἀντιμετωπίζει τὸν θηριώδη ἀντίπαλι!...

“Ο Ταρζάν σκύβει γιὰ λίγες στιγμές πάνω στον κτυπημένο κι’ ἀναίσθητο Γκαούρ. Μὰ βλέπει πὼς δέν εἶναι δυνατόν, ἔτσι εὐκόλα, νά τόν συνεφέρει.

Καί τὸν ἀφήνει... Μαζί μὲ τὸν Κραγιαμπού καί τῇ Βάντα τρέχουν πρὸς τὸ μέρος πού μονομαχοῦν οἱ δυὸ ὑπεργίγαντες : ὁ Νταμπούχ κι’ ὁ Μπουραμπού. Πρέπει, μὲ κάθε τρόπο καί θυσία, νά σώσουν τὴν ἁμοιρη Ταταμπού...

“Ομως ἡ γιγαντομαχία πού γίνεται εἶναι τρομακτικὴ! “Ο γοριλλάνθρωπος, ἂν καί οἱ μαχαιριές τοῦ Ταρζάν στὴ ράχι του τὸν ἔχουν κάνει νά χάσῃ πολὺ αἷμα, παλεύει καί κτυπιέται μὲ τὸν Μπουραμπού σὺν θερῷ ἀνήμερῷ! Καί μάλιστα μὲ τὸ ἓνα του, μόνάχα, χέρι! “Αφοῦ μὲ τὸ ἄλλο κρατάει τὴν ἀγαπημένη του κοπέλλα.

“Ομως ὁ Ταρζάν καί ἡ

Βάντα με τὰ μαχαίρια τους, κι' ὁ Κραγιαμπού με τὸ ρόπαλό του, κτυπάνε ἀλύπητα τοὺς δυὸ ὑπεργίαντες ἀντιπάλους.

"Ἔτσι κ' ἐκεῖνοι, σὲ μιὰ στιγμή, χάνοντας τὴν ὑπομονή, παρατᾶνε τὴ μονομαχία τους. Καὶ χύνονται πάνω στὰ ἐνοχλητικά αὐτά... ἀνθρωπάκια...

Μερικὲς γερὲς κλωτσιές τοὺς φθάνουν, ὄχι μονάχα νὰ τοὺς σκορπίσουν δεξιά κι' ἀριστερά, μὰ καὶ νὰ τοὺς σωριάσουν κάτω μισοαναίσθητους!

"Ὑστερα συνεχίζουν τὴν τρομακτικὴ πάλη τους...

Μὰ γρήγορα γίνεται φανερό πὼς ὁ Νταμπούχ δὲν θὰ καταφέρῃ νὰ θῇ νικητὴς σ' αὐτὴ τὴ γιγαντομαχία. "Ὀχι, γιατί ἔχει λιγώτερη δύναμι ἀπὸ τὸν Μπουραμπού, μὰ γιατί στὴ μονομαχία ποὺ γίνεται χρησιμοποιεῖ μονάχα τὸ ἕνα—τὸ δεξιό του— χέρι. Μὲ τὸ ἀριστερό, ὅπως βλέπετε, σφίγγει γερὰ στὴ μασχάλη του τὴν ἀμοιρῆ μελαψὴ κόρη.

"Ἡ Ταταμπού βλέπει τὸ κακό ποὺ γίνεται. Ἀντικρύζει κι' ὅλους τοὺς δικούς της γύ-

Ὁ τρομερὸς Ποκοπίκο κατεβάζει τὴ χατζάρα του στὸ κεφάλι τοῦ μαύρου ὑπεργίαντα.

ρω αναίσθητους. Καί ουλλογίεται :

— Κανένας πιχ δέν μπορεί νά μέ βοηθήσῃ! "Ετσι, ὅπως κι' ἂν ἔλθουν τὰ πράγματα, εἶμαι χαμένη. "Αν νικήσῃ ὁ γοριλλάνθρωπος θά μέ φυλακίσῃ γιά πάντα στήν ψηλή καλύβα του... "Αν πάλι νικήσῃ ὁ Μπουραμπού, ἡ θασανισμένη μου ζωὴ θά τελειώσῃ πάνω στίς φλόγες τῆς φωτιάς! "Ὅπως κι' ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ἄλλων συντρόφων μου!

Μά τινός μαύρους αὐτοὺς ουλλογιζομένους τῆς ἔρχεται νά διακόψῃ μιὰ ἀπρόοπτη τροπὴ τῆς γιγαντομαχίας:

Μιά τρομακτικὴ κλωτοῖα Νταμπούχ στήν κοιλιά τοῦ ἀντιπάλου του, κάνει τὸν Μπουραμπού ν' ἀνατραπῇ. Νά σωριστῇ κάτω ἀνάσκελα!...

Ἡ Ταταμπού μένει κατάπληκτη. Γιατί τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς περίμενε νά συμβῇ...

"Ὅμως ὁ γοριλλάνθρωπος, εἶναι πρελλός, ὅπως ξέρουμε. Κι' ἀντί, ἀμέσως μετὰ τὴν προσωρινὴ αὐτὴ ἐπιτυχία, νά σταθῇ καί ν' ἀποτελειώσῃ τὸ θῦμα του, παρατάει τὸν μαῦρον ὑπεργίγαντα. Καί—μέ τὴ μελαψὴ κοπέλλα πάντα στὴ μαϊνχάλη του — προχωρεῖ νά φύγῃ...

Ὁ Μπουραμπού μένει, γιά λίγες στιγμὲς, ἀκίνητος, σάν ζαλισμένος, στὴ θέσι πού ἔπεσε. Γρήγορα ὅμως συνέρχεται...

Καί νά: Πετιέται ἀμέσως διθός, προφθαίνοντας ν' ἀρπικῇ ἀπὸ κάτω μιὰ τεράστια

πέτρα. Μεγάλῃ ὅσο καί τὸ κεφάλι του!... Τὴν κρατᾷ ἀνασηκωμένη καί προχωρεῖ πρὸς τὸν Νταμπούχ ἀθόρυβα, πατώντας στὰ δάκτυλα τῶν γυμνῶν του ποδαριῶν. Θά τὸν κτυπήσῃ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλίου του. Καί σίγουρα θά τὸν σωριάσῃ κάτω νεκρό.

"Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμὴ, καί καθὼς περνάει πλάι σ' ἐναν μεγάλο πυκνὸ θάμνο, δυνατὸ σφύριγμα φαρμακεροῦ φιδιοῦ ἀκούγεται μέσ' ἀπ' αὐτόν :

— Φφφφφφφφ... Φφφφφφ...

ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Ὁ Μπουραμπού σταματᾷ ἀπότομα καί τρομοκρατημένος στὴ θέσι πού θρίσκεται. Ἡ μεγάλη θαρεῖα πέτρα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Καί πανικόθλητος γυρίζει κἀνοντας νά τὸ θάλλῃ στὰ πόδια...

Μά μέ τὴν κίνησι πού κάνει γιά νά ξεκινήσῃ, κάτι νοιώθει νά κουλουριάζεται καί νά συγκρατῇ τὸ ἕνα του πόδι. "Ετσι σωριάζεται τὰ μπρούμυτα κάτω. Καί κτυπώντας, στήν ἴδια πέτρα πού κρατοῦσε, τὸ μέτωπό του, ἀπομένει, γιά λίγες στιγμὲς, ἀκίνητος. Ἀνήμερος νά ξανασηκωθῇ.

Ταυτόχρονα ἀκούγεται ἡ μελιστάλακτη φωνούλα τῆς Χουχοῦς νά λέῃ :

— Γεῖά σου κατηραμένη ὄφα! Φίνα νά κατάφερες, χρυσό μου! Σάν ὄφας σφύριξες, καί σάν ὄφας τύλιξες τὰ χέ-

ρια σου εις τὸν πόδα τοῦ πο-
δαριου του!...

Ὅμως ὁ Ποκοπικό πού εἶ-
χε καταφέρει νὰ ξεγελάσῃ
σὰν φίδι τὸν γίγαντα μαῦρο
φύλαρχο καὶ νὰ τὸν σωριάσῃ
κάτω, δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χά-
σιμο. Πρέπει ν' ἀποτελειώσῃ
τὸ μεγάλο αὐτὸ κατόρθωμά
του!

"Ἐτσι, ξετρυπώνει ἀπ' τὸν
πυκνὸ θάμνο πού θρискόταν
κρυμμένος μαζί με τὴν πυ-
γμαία. Καὶ τραβώντας μεγα-
πρεπὰ τὴ θρυλικὴ σκουριασμέ-
νη χατζάρα του, ξεφωνίζει ἀ-
γέρωχα :

— Ἀδερφέ μου Μπουρου-
μπάκο κάνε γρήγορις τὰ
«πατερημά » σου! Καθότι ἡ
κεφάλαι σου... ἀποκεφαλίζε-
ται ἐπείγοντως καὶ... χασα-
ποειδῶς!

Καὶ κατεβάζοντας με ὀρ-
μὴ καὶ δύναμι τὴ λάμα της,
τὸν κτυπάει ἀκριβῶς στὴ μέ-
ση τοῦ κρανίου. Τοῦ τὸ ἀνοί-
γει στὰ δυό.

— Ἀμάν, καὶ τὸν πέτυχε
στὴ... ραφή! ξεφωνίζει πα-
νηγυρικά ὁ νῆνος. Ἐνῶ ὁ ὑ-
περγίγαντας Μπουραμπου τι-
νάζει τρεῖς φορές τὰ πόδια
του καὶ ἀπομένει νεκρός.

— "Αἰντε καὶ τοῦ χρόνου
νάσαι καλὰ τοῦ φωνάζει ὁ
Ποκοπικό, σκουπίζοντας στὸ
γρασιδὶ τὴ ματωμένη χατζά-
ρα του.

Καὶ προσθέτει με συμπό-
νια :

— Σὰν «καρπούζι με τὴ
μάλαιρα» κανόνισα τὴν κεφά-
λα σου, ἀδερφέ μου!

Ἡ Χουχού, πού ἔχει κι αὐ-
τὴ ξεπεταχτὴ ἀπὸ τὸ θάμνο,
κυττάζει με θλίψι τὸν σκοτω-
μένο μαῦρο γίγαντα. Καὶ ἀ-
ναστενάζει πονεμένα :

— Κρίμας! Κ' ἦτανε τόσο...
ισοτιμούλης, ὁ **φουκαρᾶς!**
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὅμως ὁ ἥρωϊκὸς νῆνος
φαίνεται πάλι βιαστικός:

— Ἐμπρὸς Ἀνθυποχούλ-
χα, λέει στὴν πυγμαία. Κἄνε
γρήγορις τὰ γιατροσόφια
σου νὰ συνεφέρῃς τοὺς Γκα-
ουροταρζανάδες, τὸν Κραγια-
μπιού καὶ τὴν... Ἀθάνια,
πῶς τὴ λένε...

— Κ' ἐσύ καλὲ θὰ φύγης,
χρυσό μου; τὸν ρωτᾷ ἐκεί-
νη.

Τρέχω νὰ καθαρίσω καὶ
τὸν μπαρμπαδεινόσαυρο. Πρέ-
πει νὰ σώσω τὴν κυρα Λου-
κούμω!

Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια
πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀ-
πὸ 'κεῖνη πού ἀκολουθεῖ ὁ
τρελλὸς γοριλλάνθρωπος. Σὰ
νὰ θέλῃ νὰ πάῃ στὴ «Στοῦ»
του.

Ἡ Χουχού παραξενεύεται.

— Καλὲ γιατί πᾶς κατὰ
'κεῖ; Μουρλάθηκες, πού κα-
κοχρονανάχης, γλύκα μου;!

Ὁ Ποκοπικό τῆς ἀποκρίνε-
ται, τραγουδιστὰ χωρὶς ν' ἀλ-
λάξῃ κατεύθυνσι στὸ φευγιδό.
Τὸ στιχάκι του ὅμως, εἶναι
πολὺ αἰνιγματικὸ :

«Θὰ σοῦ πῶ μιὰ παροιμία
πού θ' ἀντιληφθῇς εὐκόλως:

"Ὅσα ξέρεῖ ὁ νοικοκύρης,
δὲν τὰ ξέρεῖ ὁ Κόσμος ὁ-

(λος!)»

Ποιός ξέρει τί καινούργιο κόλπο νά ἔχη ἄραγε στο νου του...

...
 'Ο νᾶνος ἔχει χαθῆ πιά πίσω ἀπό τήν πυκνή καί ἄγρια θλάσθησι τῆς περιοχῆς..

'Η Χουχοῦ θάζει μπροστά τὰ γιατροσόφια τῆς. 'Αρχίζει νά συνεφέρνῃ τὸν Γκαοῦρ τὸν Ταρζάν, τὸν Κραγιαμποῦ καί τὴν Βάντα.

ΕΝΑ ΚΑΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

'Ο μέλαψός γίγαντας καί ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας μαθαίνουν ἀμέσως, ἀπό τὴν πυγμαία, τί εἶχε συμβῆ.

— Πρέπει νὰ τρέξουμε ! λέει ὁ Ταρζάν.

— Ναι! συμφωνεῖ ὁ Γκαοῦρ. Νᾶ προλάβουμε τὸν Νταμπούχ στο δρόμο. Πρὶν προφθάσῃ νά φυλακίσῃ τὴν Ταταμποῦ στο καλύβι του πάνω στὰ ψηλά κλαδιὰ τοῦ μεγάλου δέντρου.

Καί οἱ δυὸ γίγαντες, μαζί μὲ τὸν Κραγιαμποῦ καί τὴ Βάντα, ξεκινᾶνε τρέχοντας. Παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὸ νοτιά...

...

"Ομως ἄλλοίμονο: Στὰ μέσα τοῦ ἑρόμου ἔχουν ἓνα ἀναπάντεχο καί κακὸ συναπάντημα!

Ξαφνικά τρομακτικὰ οὐρλιαχτὰ καί βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγονται νά πλησιάζουν...

Λίγες στιγμὲς καί παρυσιάζεται μπροστά τους ὁ φοβερὸς καί τρομερὸς τερατάνθρωπος Μποχάρ!

Τὸ κορμί του εἶναι καταματωμένο. Φαίνεται ἀφάνταστα ἐξαγριωμένος. Εἶναι φανερό πὼς — πρὶν λίγο — θὰ εἶχε παλέψῃ μὲ θηριὰ ἢ καννίβαλους. Καί φυσικά θὰ βγῇ κε νικητής, ὅπως πάντα!

"Ομως ἄλλοίμονο! Μόλις ὁ τερατόμορφος αὐτὸς ὑπεργίγαντας, μὲ τὸ τεράστιο κεφάλι, ἀντικρύζει τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαοῦρ καί τοὺς ἄλλους, χύνεται μανιασμένος καθὼς εἶναι, νὰ τοὺς κατασπαράξῃ.

Κι ὅλοι καταλαβαίνουν ἀμέσως πὼς ἔφθασε πιά ἡ στερνὴ τους στιγμὴ! Καμμιὰ δύναμι τώρα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια καί τὰ δόντια τοῦ τρομακτικοῦ καί ἀδάμαστου τερατάνθρωπου!

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως καί ὁ Γκαοῦρ καί ὁ Ταρζάν καί ὁ Κραγιαμποῦ ἐτοιμάζονται νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν. Εἶναι ἀτιμωτικό νὰ δεχθοῦν μοιρολατρικά τὸ θάνατο, χωρὶς ν' ἀντιδράσουν. Χωρὶς νὰ παλέψουν μέχρι τὴν τελευταία τους πνοή!...

Μὰ τὸ κακὸ δὲν προφθαίνει νὰ γίνη... Γιατὶ πρὶν ὁ Μποχάρ φθάσῃ κοντὰ τους, μιὰ γλυκεῖα κοριτσίστικη φωνὴ τὸν κάνει νὰ σταθῇ ἀπότομα στὴ θέσι ποῦ βρίσκεται:

— Μὴ Μποχάρ!... 'Αγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς. Δὲν

θέλω νά τούς πειράξης!...

Είναι ἡ πανέμορφη μελαχροινή Βάντα πού, μαζί μέ τή Χουχού, ἀκολουθοῦσαν καθυστερημένες τούς τρεῖς συντρόφους τους.

Τό καλόκαρδο αὐτό κορίτσι — ἡ πολυαγαπημένη τοῦ Κραγιαμποῦ — ζοῦσε, ὅπως ξέρομε — στήν Πέρα Ζούγκλα. Ἐκεῖ δηλαδή πού ζῇ κι ὁ Μποχάρ.

Κάποτε ὁ φοβερός Τερατάνθρωπος εἶχε ἀρρωστήση βαρειά καί θογγοῦσε μέσα στήν τεράστια σπηλιά του.

Ἡ Βάντα πού ἔτυχε νά τόν ἀκούση, ἔκανε κάτι πού κανένας ἄλλος δέν εἶχε τολμήσει νά κάνει: Μπήκε μονάχη της μέσα στή σπηλιά. Καί μέ τίς φροντίδες καί περιποιήσεις της κατάφερε νά τόν σώση ἀπό θέβαιο θάνατο!

Δέκα μέρες καί δέκα νύκτες ἔμεινε κοντά του ἡ μικρή πονετικιά κοπέλλα. Ξάγρυπνη, νηστικιά καί διψασμένη πάλεψε μέ τό Χάρο, πού φτερούγιζε μέσα στή σπηλιά γιά ν' ἀρπάξῃ τήν ψυχή τοῦ Μποχάρ, ὥσπου τέλος, μπόρεσε νά τόν νικήσῃ...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΛΔΙΕΞΟΔΟ!

"Ετσι μίλησε ἡ μελαχροινή Βάντα στόν ἐξαγριωμένο Τερατάνθρωπο.

Καί τό θαῦμα γίνεται : Ὁ Μποχάρ, μόλις ἀκούει τή φωνή της καί τήν ἀντικρύζει, σταματάει ἀπότομα. Τό πρόσωπό του ἡμερεῖται. Κυττάζει

τήν πανέμορφη Κοπέλλα μέ ἀνείπωτη ἀγάπη. Καί τέλος μурμουρίζει :

— Ἀφοῦ τό θέλεις ἐσύ, καλό μου κορίτσι, δέν θά πειράξω κανέναν!

Καί γυρίζοντας τή ράχι του, ξεκινάει ἀργά. Προχωρεῖ πρὸς τό βοριά. Φεύγει γιά νά γυρίσῃ στήν Πέρα Ζούγκλα πού γεννήθηκε καί ζῇ...

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ Βάντα εἶναι λεύθεροι πιά. Συνεχίζουν τρέχοντας τήν πορεία τους πρὸς τό νοτιά...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού τούς ἀκολουθεῖ μурμουρίζοντας :

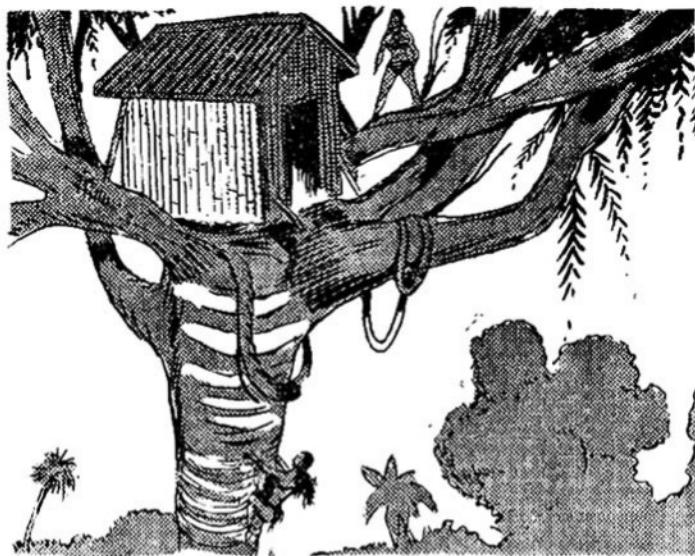
— Καλὸς ὁ καῦμένος ὁ Μποχαράκος! "Αν δέν εἶχε τόσο μεγάλη κεφάλαι, θάτανε... κούκλος! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ἀμέσως ὅμως θυμᾶται τὸν Ποκοπικό της καί βαρειαναστενάζει σάν τουλούμι πού ξεφουσκώνει:

— "Αχ, καλὲ πού νά θρίσκειται τό χρυσό μου πού κακοψόφο νάχη!

... ..
"Ετσι, ὅλοι μαζί, φθάνουν γρήγορα καί κρύβονται κάπου ἐκεῖ κοντά, σὺ γνωστό μας θεόρατο δέντρο τοῦ Νταμπούχ.

Μά εἶναι ἀργά πιά! Ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος ἔχει φυλακίσει πάνω στήν ψηλὴ ξυλένια καλύβια του, τήν πανώρια Ταταμπού. Καί τώρα στέκει φρουρὸς κάτω στόν τεράστιο κορμό τοῦ δέντρου. Εἶναι ἔτοιμος νά σπαράξῃ μέ

Ἡ μικρὴ χαριτωμένη Βάντα σκαρφαλώνει σβέλτη πρὸς τὸ θεόρατο καλύδι τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρωπου.

νύχια καὶ δόντια ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὴν πολυαγαπημένη σκλάβά του.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ρωτᾷ χαμένα τὸν Ταρζάν :

— Καὶ τώρα; Τί θὰ κάνουμε τώρα;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κουνάει συλλογισμένος τὸ κεφάλι του:

— Θὰ ἦταν πραγματικὴ τρέλλα νὰ τὰ θάλη κανεῖς μετὸν Νταμπούχ! Καλύτερα νὰ περιμένουμε...

— Τί;

— Κάποτε θὰ πεινάσῃ καὶ θὰ φύγῃ γιὰ νὰ μαζέψῃ φρούτα καὶ καρπούς. Μπορεῖ καὶ

ἡ δίψα νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ γιὰ λίγο. Καὶ τότε...

Ὁ Γκαούρ δὲν συμφωνεῖ:

— Κάνεις λάθος, ἀδελφέ μου, τοῦ λέει. Γιὰ νὰ φύγῃ ὁ γοριλλάνθρωπος ἀπὸ τὸ δέντρο, θὰ φωνάξῃ πρῶτα τοὺς φοβεροὺς γορίλλες του. Καὶ θ' ἀναθέσῃ σ' αὐτοὺς, προσωρινά, τὴ φρουρῇ τῆς φυλακισμένης. Ἔτσι κάνει πάντοτε!

— Ἐγὼ λέω νὰ τὸν χτυπήσουμε! ἐπεμβαίνει ὁ Κραγιαμπού. Αὐτὸς εἶναι ἕνας κ' ἐμεῖς τρεῖς! Γρήγορα θὰ καταφέρουμε νὰ τὸν δέσουμε...

— Καλέ κ' ἐγὼ λέω νὰ περιμένουμε! πετάγεται ἡ Χουχού. Γέρος ἄνθρωπος εἶναι καλέ. Σὲ δέκα - εἴκοσι χρόνια θὰ πεθάνῃ. Τότες θαμάστε λεύτεροι ν' ἀνεβοῦμε ἐπὶ τοῦ δέντρου καὶ νὰ τὴ σώσουμε!...

Ὅμως ἡ μικρὴ χαριτωμένη Βάντα ἔχει τὴν πιὸ καλὴ ἐμπνευσι ἀπ' ὅλους:

— Μᾶς χρειάζεται ἓνα μακρὸ καὶ γερό χορτόσχοινο! τοὺς λέει. Ὑστερα πρέπει νὰ προκαλέσετε τὸν γοριλλάνθρωπο. Νὰ τὸν κάνετε νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ σᾶς κυνηγήσῃ...

— Καὶ τί θὰ γίνῃ τότε; ρωτᾷ ὁ Ταρζάν.

— Ἐγὼ θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ σκαρφαλώσω στὸ δέντρο. Νὰ φθάσω ψηλὰ στὸ καλύβι του. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ Ταταμπού...

— Ὑστερα;

Ἡ Βάντα χαμογελάει:

— Ὑστερα, θά... συναντηθοῦμε ὅλοι μαζί στὴ σπηλιά σου, Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ο ΝΤΑΜΠΟΥΧ ΕΞΑΓΡΙΩΝΕΤΑΙ

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Ἐνα τεράστιο πράσινο φίδι προφθαίνει καὶ κουλουριάζεται στὰ κορμιά τῶν δύο γυναικῶν.

“Ο μελαψός Έλληνας γίγαντας κόβει άμέσως ένα μακρύ γερό χορτόσχοινο. Τό κουλουριάζει γρήγορα και τό δίνει τής Βάντας.

“Η μικρή μελαχροινή Κοπέλλα ξεμακραίνει τώρα άπό τούς συντρόφους της. Κρύβεται σ’ ένα θάμνο πού βρίσκεται άντίκρυ. Πίσω άπό τή ράχι τού Νταμπούχ.

“Ο Γκαούρ, ό Ταρζάν και ό Κραγιαμπού — κρυμμένοι καθώς είναι κι’ αυτοί — άρχίζουν νά φωνάζουν:

—“Ο Νταμπούχ είναι δειλός!... Φοβάται νά ρθῇ νά παλέψη μαζί μας... Γιατί ξέρει πώς δέν θά βγῇ ζωντανός άπό τά χέρια μας!... Χά, χά, χά!...

“Ο γοριλλάνθρωπος στήν άρχή παραξενεύεται πού άκούει τίς φωνές τούς. “Ομως δέν κάνει καμμιά κίνησι γιά ν’ άπομακρυνθῇ άπό τόν κορμό τού δέντρου του.

Οί δυό γίγαντες κι ό Κραγιαμπού συνεχίζουν νά φωνάζουν και νά τόν προκαλοῦν. Μά τίποτα δέν καταφέρνουν. “Ο Νταμπούχ έξακολουθεῖ νά μνηστέριάζει καί άκλόνητος φρουρός στο δέντρο...

— Καλέ, σταθήτε! τούς κάνει ἡ πονηρή Χουχού. Καλέ, μονάχα σάν τού μιλήσω τού λόγου μου θά τόν κάνω νά θυμώση. “Ομως νά προλάβετε νά με σώσετε, καθότι άν με πιάση στά χέρια του, μπορεί νά με... φιλήσῃ! Με συγχωρήτε κιόλας.

Καί βγαίνοντας άμέσως ά-

πό τήν κρυψώνα της, τού φωνάζει:

—“Ε, Νταμπούχ!... “Η Ταταμπού άγαπάει τόν Γκαούρ! Γιατί έσύ είσαι βλάκας, άσχημος και γέρος! Χί, χί, χί!... Χί, χί, χί!...

Αυτό ἦτανε!...

“Ο τρελλός γοριλλάνθρωπος γίνεται πῦρ και μανία.

— Νταμπούχ, σκοτώνει Χουχού! τής φωνάζει άγρια.

“Ομως, ἡ πυγμαία έξακολουθεῖ νά τόν προκαλῇ:

— Μπά πού κακοψόφο νάχης, χρυσό μου! Καλέ δέν ντρέπεσαι γεροξεκούτης άνθρωπος και με τά μούτρα πούχεις νά θέλῃς άγάπες κι’ έρωτες; Χί, χί, χί!... Χί, χί, χί!

“Ο Νταμπούχ χάνει τήν ύπομονή του. Καί παρατώντας τόν κορμό τού δέντρου τρέχει νά τήν άρπάξη. “Ενῶ ἡ Χουχού τό βάζει στά πόδια, ξεφωνίζει με τρόπο και άπόγνωσι:

— Βοήθεια, καλέεε!... Θά με άπηγάγῃ!... Είναι ξετρελλαμένος μαζί μου!...

“Ο Γκαούρ και ό Κραγιαμπού κάνουν νά πεταχτοῦν άπό τίς κρυψώνες τούς. Νά τρέξουν νά σώσουν τήν άμοιρη πυγμαία. “Ομως ό Ταρζάν τούς συγκρατεῖ:

— Μή! Σταθήτε... “Αν μάς άντικρύση ό γοριλλάνθρωπος θά χυθῇ πάνω μας... Καί μανιασμένος καθώς είναι, δέν θά τά βγάλουμε πέρα μαζί του. Θά μάς σπαράξῃ!...

— Τῇ Χουχού δὲν θά τὴν σπαράξῃ, πατέρα; ρωτάει χαμένον ὁ Κραγιαμπού.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ἀποκρίνεται κομπιάζοντας:

— Μά... νάι, βέβαια, παιδί μου!... Ὅμως καὶ χωρὶς θυσίες δὲν θά μπορέσουμε νὰ σώσουμε τὴν Ταταμπού.

— Πραγματικὰ χρειάζονται θυσίες! τοῦ κάνει ὁ Γκαούρ, καθὼς ξεπετιέται ἀπὸ τὸ θάμνο. Καὶ προσθέτει ξεκιγώντας γιὰ νὰ φθάσῃ τὸν Νταμπούχ:

— Ἀλλὰ θυσίες δικές μας! Ὅχι τῶν ἄλλων!

Ἀμέσως, πίσω ἀπὸ τὸν μελαψὸ γίγαντα ξεπετιέται κι ὁ Κραγιαμπού:

— Συχώρεσέ με, Πατέρα, πού θά σέ παρακούσω! τοῦ λέει. Μά δὲν βαστάει ἡ καρδιά μου ν' ἀφήσω μιὰ γυναῖκα πού κινδυνεύει, ἀβοήθητη!

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια ἀκολουθώντας τὸν Γκαούρ.

Ὁ Ταρζάν, κρυμμένος καθὼς βρίσκεται, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τους τὸ κεφάλι. Τοὺς κυττάζει μὲ ἀνείπωτη συμπάθεια καὶ θαυμασμό. Καὶ μουρμουρίζει χαμογελώντας:

— Εἶναι πολὺ περήφανοι καὶ γενναῖοι οἱ δύο τους. Γι' αὐτὸ τοὺς ἀγαπῶ!... Ὅμως ἐγὼ πρέπει νὰ μείνω κοντὰ στὴν δύο γυναῖκες. Δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ συμβῇ...

Ταυτόχρονα τὰ γαλανὰ μάτια τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας παρακολουθοῦν τὴν ἄλ-

λη ὑπέροχη ἡρωίδα μας. Τῇ μικρῇ χαριτωμένη Βάντα...

Αὐτῇ, ἀφῆσε τὸν Γοριλλάνθρωπο νὰ ξεμακρύνῃ κάπως. Καὶ σέβλητη σὰν μαῖμουδίτσα ἀρχίζει νὰ σκαρφαλῶνῃ ἀπὸ τὸν κορμὸ στὰ κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου. Στὸ ἀριστερὸ της μπράτσο βρίσκεται κρεμασμένο τὸ μακρὺ γερὸ χορτόσχοινο...

Ἔτσι γρήγορα καταφέρνει νὰ φθάσῃ πολὺ ψηλά, στὸ πρωτόγονο ξυλένιο καλύβι τοῦ Νταμπούχ.

— Ἦρθα Ταταμπού! τῆς φωνάζει. Ἐχω μαζί μου κι αὐτὸ τὸ χορτόσχοινο. Θὰ τὸ πετάξωμὲ νὰ θηλειάσῃ στὰ κλαδιὰ τοῦ κοντινοῦ δέντρου. Ὑστερα ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο θά καταφέρουμε νὰ ξεμακρύνουμε... Νὰ φτάσῃ σὲ στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἐκεῖ θά συναντηθοῦμε ὅλοι.

Ὅμως τὸ πρόσωπο τῆς παγώριας Ἑλληνίδας ἔχει τώρα μιὰ παράξενη ἔκφρασι. Τὰ δόντια καὶ τὰ χεῖλια της εἶναι σφιγμένα. Καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της λάμπουν ἀγρία...

Ἀντὶ νὰ χαρῇ βλέποντας τὴν καλὴ κοπέλλα, πού ἦρθε νὰ τὴ σώσῃ, τῆς φωνάζει:

— Φύγε!... Ἐγὼ θέλω νὰ μείνω ἐδῶ... Ἀγαπῶ τὸν Νταμπούχ. Θὰ γίνω συντρόφισσά του!...

Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα τινάζει τὸ πόδι της. Δίνει μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὴ Βάντα, πού κάνει νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ καλύβι.

Τὸ ἄμειρο κορίτσι γέρνει

ἀμέσως πρὸς τὰ πίσω...

Ἐνῶ ἡ Ταταμπού ξεσπάει σ' ἕνα παράξενο δυνατό γέλιο:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως γιὰ λίγο τὴ Βάντα, πού βρέθηκε ξαφνικά στὸ κενό... Τὴν πανώρια Ἑλληνίδα νὰ γελάει παράξενα. Καὶ τὸν Ταρζάν πού παρακολουθεῖ κάπου ἐκεῖ κοντὰ κρυμμένος...

Κι' ἄς τρέξουμε πίσω ἀπὸ τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Κραγιαμπού...

Καὶ οἱ δύο τους — ὅπως θυμόσαστε — πασχίζουν νὰ φθάσουν τὸν μανιασμένο γοριλλάνθρωπο πού κυνηγáει νὰ σπαράξει τὴν ἄμοιρη Χουχού...

Καὶ γὰ: Λίγες στιγμὲς ἀκόμα κι ὁ Νταμπούχ θὰ τὴν ἀρπάξει... Ἡ δυστυχισμένη πυγμαία τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ. Οἱ φτέρνες κυπαῖνε σ' αὐτιά της. Ἐνῶ ταὐτόχρονα ξεφωνίζει:

— Καλὲ ἄσε με, καλέ!... Ἐγὼ δὲν εἶμαι γιὰ τὰ μοῦτρα σου!...

Νὰ ὅμως πού ξαφνικά, ἕνα κρεμασμένο χορτόσχοινο θρίσκεται μπροστὰ στὴ Χουχού πού τρέχει σὰν τρελλὴ νὰ τοῦ ξεφύγει...

Ἡ ἄμοιρη τὸ ἀρπάζει μὲ λαχτάρα στὰ δύο της χέρια. Ἔτσι, καὶ μὲ τὴ φόρα πού ἔ-

χει, διαγράφει ἀνοδικὴ καμπύλη στὸν ἀέρα. Καὶ ξεφεύγει, σὰν πουλὶ, ἀπὸ τὸν Νταμπούχ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού εἶχε ἀπλώσει τὶς τεράστιες μαλλιαρὲς χεροῦκλες του γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξει!...

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Κραγιαμπού κοιτοστέκονται. Κρύβονται πίσω ἀπὸ τοὺς χοντροὺς κορμούς τῶν γύρῳ γιγάντιων δέντρων. Τώρα πού ἡ Χουχού ξεφυγε ἀπὸ τὸν ἄμεσο κίνδυνο, δὲν θέλουν νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος. Γιατί τότε θὰ πρέπει ν' ἀντιμετωπίσουν αὐτοὶ τὴν τρομακτικὴ ἐπίθεσί του...

Ὅμως τὰ πράγματα δὲν γίνονται πάντοτε ὅπως τὰ περιμέναμε... Ἡ πυγμαία, στὴν προσπάθειά της νὰ ξεφύγει, στέκεται ἄτυχη:

Τὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο πού εἶχε βρεθῇ μπροστὰ της, δὲν ἦταν ἀλλοίμονο, τόσο γερό. Κάπου ψηλὰ καὶ στὸ σημεῖο πού διπλωνόταν σ' ἕνα κλαδί, εἶχε ξεφτίσει. Ἔτσι, καὶ μὲ τὸ βάρος τῆς Χουχούς σπάζει. Κόβεται στὰ δύο!

Καὶ ἡ ἄμοιρη «Μαύρη Γόησσα» τῆς Ζούγκλας, πέφτοντας ἀπὸ τὸ ὕψος πού θριασκόταν, σκάζει κάτω σὰν καρπούζι!...

— Ἀμὰν καλέ, κακὸ πού τόπαθα! ξεφωνίζει τρίβοντας τὰ πογεμένα πσινά της. Καὶ προσθέτει ντοπαλά γι' αὐτό:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!... Ὅμως πρὶν προφθάσει νὰ τελειώσει τὰ λόγια της, ξεφω-

‘Ο μανιασμένος γοριλλάνθρωπος γκρεμίζει από τὸ δέντρο, με κλωτσιές, τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Βάντα.

νητὸ τρόμου καὶ φρίκης τῆς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στήθεια:

—“Ααααα!...

“Ἐχει ἀντικρύσει τὸν Νταμπούχ πὺ ξαναχύνεται κατὰ πάνω της μὲ ἀπλωμένα τὰ φοβερά του μπράτσα.

‘Ο θανατερός κίνδυνος καὶ τὸ αἶσθημα αὐτοσυντηρήσεως κάνουν τὴ Χουχού νὰ ξεφύγη προσωρινά κι’ ἀπ’ αὐτὴ τὴ λαχτάρα:

Μὲ σβελτάδα μαϊμοῦς ἀρπάζεται ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς θεόρατου δέντρου πὺ βρίσκεται κοντά της. Φθάνει σκαρφαλώνοντας στὰ κλαδιά του. Κι ἀπ’ αὐτὰ προχωρεῖ

πρὸς τὴν κορφή. Ταυτόχρονα ἔχει καὶ τὸ κουράγιο νὰ κοροϊδεύῃ τὸν φοβερὸ διώκτη της:

— Χί, χί, χί!... Καλὲ ἂν σοῦ βαστῇ, ἔλα ἐπάνω!

Νομίζει πὺς ὁ γοριλλάνθρωπος, βαρὺς καθὼς εἶναι, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σκαρφαλώσῃ, ὅπως αὐτὴ.

“Ὅμως γίνεται ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: Πιὸ σβέλτος ἀπ’ ἐκείνην ὁ Νταμπούχ, ἀγκαλιάζει τὸν κορμὸ καὶ, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει στὰ ψηλά κλαδιά τοῦ γιγάντιου δέντρου! Κυνηγάει πάνω σ’ αὐτὰ τὴν προμοκρατημένη πυγ-

μαία που ἔχει πάψει πιά νά τόν κοροϊδεύει. Καί ξεφωνίζει μέ ἀπόγνωση τώρα:

— Καλέ πάψε νά μέ κυνηγᾷς, χρυσό μου! Θά μάς παρεξηγήσουνε!... "Αν ἔχεις καλό σκοπό νά μέ ἀζητήσης ἀπ' τή μαϊμάκα μου, Θεός συχωρέστηνε!...

ΦΙΜΩΤΡΟ ΣΤΟ ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟ

Ἄνθρωποι, οἱ Κραγιαμπού ἔχουν φθάσει τώρα κάτω ἀπό τὸ δέντρο. Μὲ σηκωμένα τὰ κεφάλια κυττάζουν χαμένα τὸ θανατερὸ κυνηγητὸ που γίνεται στὰ ψηλά κλαδιά του.

— Γρήγορα θά καταφέρῃ νά τὴν πιάσῃ! ψιθυρίζει ἀνήσυχος ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν.

— Νά! συμφωνεῖ ὁ μελαψὸς γίγαντας. Καί ξαφνικά βγάζει μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Χουχού, πήδησε κάτω!.. Μὴ φοβάσαι! Θά σὲ πιάσουνε ἡμεῖς!...

Ἡ πυγμαία τὸν ἀκούει. Ὅμως τρέμει στὴ σκέψι πὼς μπορεῖ νά πέσῃ ἀπὸ ἓνα τόσο θεόρατο ὕψος. Τὰ καλοθερεμένα παιγὰ της πονοῦν ἀκόμα. Δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νά τὰ κάνη νά πονέσουν περισσότερο.

Μὰ δὲν θέλει νά δείξῃ στὸν Γκαούρ καὶ στὸν Κραγιαμπού πὼς φοβάται νά πηδήσῃ. Κ' ἐνῶ παοχίζει νά ξεφύγῃ ἀπὸ τ' ἀπλωμένα ἀρπακτικὰ χέρια τοῦ τρελλοῦ γοριλλανθρώπου, ἀποκρίνεται στὸ μελαψὸ παλικάρι:

— Καλέ, γιατί νά πῶ κατῶθεν;!... Χί, χί, χί!... Καλύτερα νά μέ κυνηγᾷ τὸ χρυσό μου καὶ νά παλαῶ! Θά μοῦ πῖψουνε τὰ περικτὰ πάχυτα!... Θά κάνω καί... σιλουέττα!...

Ὁ Γκαούρ κάνει νά σκαρφαλῶσῃ στὸ δέντρο. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ μανιασμένος γοριλλανθρώπος θά φθάσῃ τὴ θεοπάλαθι πυγμαία. Καί τότε ἀλλοίμονο!...

Μὰ οὔτε ὁ μελαψὸς Ἕλληνας, οὔτε ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν προφθαίνουν νά σκαρφαλώσουν γιὰ νά τὴ βοηθήσουν. Γιατὶ σχεδὸν ἀμέσως τὴ βλέπουν νά κάνη κάτι ἀπίστευτο:

Ἡ Χουχού πηδάει ἀπ' ἓνα ἀκρινὸ κλαδί τοῦ θεόρατου δέντρου. Ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ κοντινὸ κλαδί κάποιου ἄλλου πλαϊνοῦ δέντρου.

Ἔτσι, πηδώντας συνεχῶς ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ξεμακρύνει προχωρώντας κατὰ τὸ μέρος ποῦ θρίσκεται ἡ ἐναέρια καλύβη τοῦ Νταμπούχ.

Τὸ ἴδιο κάνει κι ὁ γοριλλανθρώπος. Κι αὐτός, πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι, ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ἐξακολουθεῖ νά κυνηγᾷ τὴν πυγμαία...

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Κραγιαμπού τοὺς παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ ἔδαφος τρέχοντας καὶ φωνάζοντας:

— Θά σὲ φτάσῃ Χουχού!.. Πήδησε κάτω. Μονάχα ἔτσι θά γλυτώσῃς ἀπ' τὰ χέρια του!

Μά ή «Μαύρη Γόησσα» δέν άκούει τίποτα. Συνεχίζει τό άπεγνωσμένο φευγιό της, ξεφωνίζοντας :

— Βοήθειαααααα! Καλέ θάλ' τε του φίωτρο! "Αν μέ πιάση θά μέ... άφιλήση!

"Ομως ό μανιασμένος γοριλλάνθρωπος πού την κυνηγάει, δέν φαίνεται νά έχη τόσο... τρυφερούς σκοπούς. Γιατί, κάθε τόσο, ούρλιάζει πίσω της, άγρια:

— Νταμπούχ σκοτώνει Χουχού!

Είναι τέτοια ή λύσσα πού νοιώθει γιά νά έκδικηθή, σπαράζοντας την πυγμαία, πού έχει ξεχάσει ακόμα κι αυτή την πολυαγαπημένη του Ταταμπού. Καθόλου δέν περνάει από τό πρελλό μυαλό του πώς την έχει παρατήσει μονάχη έκεί πάνω στο ψηλό καλύθι του...

ΠΤΩΣΙ ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ!

Και τώρα, άς ξαναγυρίσουμε, γιά λίγο, πάλι, κοντά στην Ταταμπού.

Τήν είχαμε αφήσει — όπως θυμόσαστε — τη στιγμή πού άγριεμένη, και μέ μάτια πού έλαμπαν παράξενα, γκρέμισε μέ μιά κλωτσιά την άμοιρη Βάντα. "Οταν ή καλόκαρδη κοπέλλα σκαρφάλωσε στά θεόρατα κλαδιά του γιγάντιου δέντρου γιά νά τη σώση!

—Φύγε! Έγώ θέλω νά μείνω έδω. Άγαπώ τόν Νταμπούχ! της είχε φωνάξει ή

μελαψή Έλληνίδα. Και ξέσπασε σ' ένα ήχηρό και παράξενο γέλιο:

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

"Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν τώρα κ' έμεις τά γεγονότα πού διαδραματίστηκαν:

Και νά: Μόλις ή Ταταμπού κλώτισε τη Βάντα κ' εκείνη έγειρε πρós τά πίσω, κάτι άναπάντεχο γίνηκε :

Η χαριτωμένη αυτή κοπέλλα, πρόφθασε, άσυναίσθητα, ν' άρπαχτή και νά κρατηθή γερά από τό ίδιο πόδι πού την είχε κλωτίσει...

"Ετσι, στην τρομακτική πτώσι της από τό θεόρατο αυτό ύψος, παρασέρνει — έθελά της — και την Ταταμπού!

Οί δυό γυναίκες γκρεμίζονται μαζί τώρα. Και σίγουρα μαζί θά βρούνε τό θάνατο, μόλις θά φθάσουν και θά κτυπήσουν μέ τόση όρμή, κάτω στο σκληρό έδαφος!

Όμως ή καλή Τύχη φαίνεται πώς λυπήθηκε τά νειάτα και την όμορφιά τους:

"Ενα τεράστιο πράσινο φίδι πού, κρυμμένο στά κλαδιά του δέντρου, παραμονεύει ν' άρπάξη κανένα όρνιο, βλέπει τίς δυό γυναίκες πού πέφτουν. Και κουλουριάζεται, σθέλτο, στά κορμιά τους! Τίς συγκρατεί από τη θανατερή πτώσι, γιά νά τούς προσφέρη πιό φρικτό κι άπαίσιό θάνατο: Νά χορτάση μέ τίς σάρκες τους την πείνα του. Νά τίς καταβροχθήσι!

Μά ταυτόχρονα σχεδόν κ'

ένα άλλο θαύμα γίνεται: 'Η Ταταμπού κυτπάζει παραξενεμένη τη Βάντα. Σά νά την άντικρύξη για πρώτη φορά...

Κ' ενώ θρίσκονται κ' οί δυό τους τώρα αϊχμάλωτες στίς χοντρές κουλούρες του φιδιού, τη ρωτάει χαμένα :

— 'Εσύ έδω, μικρούλα μου;

Και άναστενάζοντας προσθέτει:

— Καλύτερα νά μέ σπαράξη τὸ φίδι αυτό. Παρά νά ξαναπέσω στά χέρια του γοριλλάνθρωπου!

'Η παράξενη αυτή μεταστροφή της Ταταμπού παραξενεύει άκόμα περισσότερο τη Βάντα.

Και νά τί είχε συμβῆ : 'Η μελαψή «Κόρη της Ζούγκλας» δοκίμασε τέτοια τρομάρα σάν την άρπαξε ὁ Νταμπούχ και την άνέβασε στήν καλύβα του, πού σάλειψε τὸ λογικό της. Τρελλή ήταν ή άμοιρη όταν έλεγε πώς ήθελε νά μείνη εκεί γιατί άγαπούσε τόν γοριλλάνθρωπο. Και τρελλή ήταν άκόμα σάν κλωτσούσε, για νά γκρεμοτσακίση από ψηλά τή μικρή καλόκαρδη σωτήρα της!

Όμως — ὅπως ξέρουμε — όταν τὰ λογικά μας σαλέψουν από κάποια μεγάλη τρομάρα, μονάχα σάν δοκιμάσουμε μιὰ άλλη λαχτάρα, μεγαλειότερη από την πρώτη, μπορεί νά ρθούμε στά σύγκαλά μας!

Έτσι γίνηκε τώρα και μέ την Ταταμπού. Ό τρόμος

πού δοκίμασε, για λίγες στιγμές, πέφτοντας, αλλά και τὸ θανατερό άγκάλιασμα του κρύου φιδιού πού έννοιωσε, σχεδόν άμέσως, στο κορμί της, την έκαναν νά συνέλθῃ. Νά ξανάβρῃ τὰ χαμένα της λογικά...

Όμως δλ' αυτά — ὅσο έξυπνο κι άν είναι τὸ μελαχροινό κορίτσι — δέν μπόρεσε θέβαια νά τὰ καταλάβῃ... Θαρρεί πὼς ή Ταταμπού είναι μισοπάλαθη. Κι άλλοτε μιλάει έτσι κι άλλοτε άλλοιως...

Μά οί στιγμές πού περνάνε τώρα σφιγμένες μέσα στίς τρομακτικές κουλούρες του τεράστιου πράσινου φιδιού, είναι άφάνταστα τραγικές.

Οί δυό γυναίκες αρχίζουν νά βογγάνε θανατερά.

'Η μελαψή Έλληνίδα, μέ τὸ ένα χέρι πού της άπομένει λεύθερο, καταφέρνει ν' άρπάξη τὸ φίδι από τὸ λαιμό. Τὸ συγκρατεῖ κάπως, θέβαια. Μά ὅσο κι άν τὸ σφίγγει, δέν θά μπορέσῃ ποτέ νά τὸ πνίξῃ...

Μά και ή Βάντα έχει λεύθερο από τίς κουλούρες του φιδιού τὸ ένα της χέρι. Κι αὐτή κάνει κάτι πολύ πιο πρακτικό :

Τραβάει από τή ζώνη της μέσης της τὸ μαχαίρι. Κι ὅπως ή Ταταμπού σφίγγει τὸ λαιμό κρατώντας άκίνητο τὸ κεφάλι του φιδιού, καρφώνει μέ δύναμι τή λάμα θαθειά μέσα στο άνοικτό του στόμα.

Έτσι, τὸ κοφτερό ατσάλι

βρίσκει πάνω στη ραχοκοκκαλιά του. Καί την κόβει πέρα για πέρα...

Τό γιγάντιο πράσινο φίδι θγαίνει ένα θραχνό κι απάισιο σφύριγμα. Οί κουλουρες του σφίγγονται, για μία στιγμή, ακόμα πιό δυνατά γύρω στα κορμιά των δύο θυμάτων. Τέλος χαλαρώνουν απότομα. Απομένει ακίνητο. Νεκρό!

Η Ταταμπού και η Βάντα έχουν σωθή... Μά πριν προλάβουν να συνέλθουν από τον τρόμο και τη φρίκη που δοκίμασαν, νοιώθουν δυό ανθρώπινα χέρια να τις άρπάζουν πάνω εκεί, στα ψηλά κλαδιά που βρίσκονται...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΑΓΩΓΗ!

Είναι τ' άτσαλένια μπράτσα του Ταρζάν. Του άτρώμητου "Αρχοντα της Ζούγκλας" πού, όπως ξέρουμε, παραμόνευε, κρυμμένος κάτω, για να βοηθήσει — αν χρειαζόταν — τις δυό γυναίκες. Γι' αυτό και δεν είχε, εκείνος τρέξει πίσω από τον Νταμπούχ, όπως έκαναν ο Γκασούρ και ο Κραγιαμπού, για να σώσουν τη δυστυχισμένη πυγμαία. Έπρεπε κάποιος να μείνει κοντά και στις δυό γυναίκες!

"Ετσι γρήγορα ο Ταρζάν καταφέρνει να λευθερώσει τα κορμιά της Ταταμπού και της Βάντας από τις κουλουρες του τεράστιου νεκρού έρπετου...

— Στηριχτήτε πάνω μου να σας κατεβάσω! τούς λέει

μέ θιάσι. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα για τη σπηλιά μου... Σε λίγο θα φθάσουν εκεί κι οί άλλοι...

Μά δεν προφθαίνει να τελειώσει τα λόγια του. Τό τρομακτικό ούρλιαχτό του μανιασμένου γοριλλάνθρωπου άκούγεται ξαφνικά.

— Αόουουου! Αααόουου! Σχεδόν άμέσως και η μελιστάλακτη φωνούλα της Χουχούς που την κυνηγάει από κλαδί σε κλαδί κι από δέντρο σε δέντρο:

— Βοήθεια! Καλέ αυτός θέλει «καλά και σώνει» να με άφιλήσει!

Και νά: Πριν περάσουν λίγες στιγμές η πυγμαία πηδάει στα κλαδιά του δέντρου που βρίσκεται ο Ταρζάν, η Ταταμπού και η Βάντα.

Πίσω της και σε μικρή απόσταση την ακολουθεί ο τρελλός γοριλλάνθρωπος ούρλιάζοντας:

— Νταμπούχ σκοτώνει Χουχού!

Κάτω από τό θεόρατο δέντρο φθάνουν λαχανιασμένοι ο Γκασούρ και ο Κραγιαμπού...

"Ετσι η κατάσταση χειροτερεύει αφάνταστα τώρα:

Ο Νταμπούχ αντικρύζοντας την Ταταμπού, ξεχνάει άμέσως την πυγμαία που ζητάει να σπαράξει... Τρέχει στο σημείο που βρίσκεται. Και μέ δυό κλωτσιές γκρεμίζει από τα κλαδιά του δέντρου τον Ταρζάν και τη Βάντα.

Εύτυχώς πού, κτυπώντας

στήν πτώσι τους από κλαδί
σέ κλαδί, πέφτουν κάτω χω-
ρίς μεγάλη όρμή. Κ' έκτός
από μερικά γδαρσίματα
και μώλωπες στα κορμιά
τους δέν παθαίνουν άλλο
κακό...

Ό Γκαούρ, πού θρίσκειται
κάτω, τούς βοηθάει νά συν-
έλθουν και νά σηκωθούν.

Στό μεταξύ ό τρελλός γο-
ριλλάνθρωπος έχει άρπάξει
στή μαλλιαρή άγκαλιά του
τήν πολυαγαπημένη του Τα-
ταμπού. Καί σκαρφαλώνον-
τας πάλι τή θρονιάζει στό
θεόρατο ξυλένιο καλύβι του.
"Υστερα κατεβαίνει τρελλός
από θυμό στό έδαφος. Θέλει
νά σπαράξει τόν Ταρζάν πού
ζήτησε ν' άρπάξει τήν Τατα-
μπού του.

Οί πέντε σύντροφοι μόλις
προφθαίνουν νά τό θάλουν
στά πόδια πρὸς τή δύσι. Μα-
ζί τους θρίσκειται και ή Χου-
χού πού, στό μεταξύ, έχει
κατέβει κι αύτή από τό δέν-
τρο...

Ό γοριλλάνθρωπος τούς
κυνηγάει μέ λύσσα και μα-
νία, ούρλιάζοντας κάθε τό-
σο :

— Νταμπούχ σκοτώνει ό-
λους!

"Όμως ή τρέλλα δίνει φτε-
ρά στα πόδια του. "Ετσι, ό-
λο και καταφέρνει νά τούς
πλησιάξει... Από στιγμή σέ
στιγμή θά τούς φθάσει! Θά
τούς άρπάξει στα τρομακτικά
κι αδάμαστα χέρια του!

Μά νά: Τήν ίδια στιγμή
κάτι αναπάντεχο γίνεται...

Ο «ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ» ΗΡΩΑΣ!

Παράξενος θόμβος πού
πλησιάζει άκούγεται χαμηλά
στόν ούρανό:

— Βrrrrr... θrrrrr...

Και πρίν περάσουν λίγες
στιγμές, παρουσιάζεται ιπτά-
μενος ό φοβερός και τρομε-
ρός Ποκοπίκο!

Στά πιασινά του έχει ζώσει
τό μικρό μοτεράκι μέ τόν ξ-
λικά πού περιστρέφεται δαι-
μονισμένα και συγκρατεί τό
βάρος του κορμιού του στόν
άέρα. (*)

Και τό θαύμα τής σωτηρίας
των μελλοθανάτων συντρό-
φων, γίνεται:

Ό ιπτάμενος Ποκοπίκο χα-
μηλώνει μπροστά στόν Ντα-
μπούχ. Καί υποχωρώντας
στόν άέρα, τόν κτυπάει, μέ
τόν ξλικά πού περιστρέφεται,
στό κεφάλι...

Ό τρελλός γοριλλάνθρω-
πος θγάζει σπαρακτικό θογ-
γητό. Καί σωριάζεται άμέ-
σως άναίσθητος κάτω μέ κα-
ταματωμένο τό τεράστιο κε-
φάλι του.

Ό θριαμβευτής νάνος ά-
μέσως και ξεφωνίζει δυνατά,
πανηγυρίζοντας τή νίκη του:

— Πάει κι αύτός! Τόν κου-
τούλησα μέ τόν... πιασινό

(*) Ό διαδολεμένος νά-
νος είχε κλέψει τήν ιπτάμενη
αύτή συσκευή από τόν κινέ-
ζο Τσέν Χού. Τόν τρομερό
σοφό έπιστήμονα. Διάβασε
τά προηγούμενα τεύχη του
«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ».

μου καὶ τὰ κακάρωσε!

“Ὄμως τὴν ἴδια στιγμή τὸ μωτεράκι πού βρίσκεται ζω-σμένο στὰ ὀπίσθιά του, παύει ἀπὸτομα νὰ λειτουργεῖ. Ὁ ἔλικας σταματάει. Καὶ ὁ ἄ-μοιρος Ποκοπίκο σκάει κάτω σάν καρπούζι!

— Ἀμάν καὶ μέ... ματιά-σατε! προφθαίνει νὰ πῇ κι ἀπομένει κάτω ἀναίσθητος.

Ἀνήσυχη ἡ Χουχοὺ σκύθει πάνω του γιὰ νὰ τὸν συνεφέ-ρη:

— Καλὲ ἄχ, ἀστροναύτη μου! τοῦ κάνει δακρυσμένη. Ἐσὺ τυγχάνεις ἀνώτερος καὶ τοῦ Γκαγκάριν, μέ συγ-

χωρεῖτε κιόλας!

... Σὲ λίγο ὁ νᾶνος ἔχει συν-έλθη. Καὶ μαζί με τὴ Χου-χοὺ ξεκινᾶνε γιὰ τὸ γέρικο κουφαλισμένο δέντρο τους...

Ὁ Κραγιαμποὺ καὶ ἡ Βάν-τα φεύγουν γιὰ τὴ σπηλιά με τὰ δυὸ ἀνοίγματα. Ἐκεῖ πού ἔχουν ἐγκατασταθῇ καὶ ζοῦν σάν ἀδελφία...

Ὁ “Αρχαντας τῆς Ζού-γκλας προχωρεῖ ἀργὰ γιὰ τὴ σπηλιά του...

— Ἐμεῖς δὲν θὰ φύγουμε Γκαοῦρ; ρωτᾷ ἡ Ταταμποὺ τὸ σύντροφό της.

— Ναί! τῆς ἀποκρίνεται.

Καὶ νά: Ἀλλόκοτα καὶ τρομακτικὰ τέρατα πλησιάζουν τοὺς δυὸ γίγαντες ἀπειλητικά.

Πρέπει όμως πρώτα να περιποιηθώ τις πληγές πουχει στο κεφάλι του ο αναισθητος γοριλλάνθρωπος. Να τον συνεφέρω... "Αν τον αφήσω έτσι, μπορεί να..."

— "Έχεις δίκιο! τον διακόπτει η μελαψή Έλληνίδα. "Όμως μπορεί ν' άργήσης. Έγώ στο μεταξύ θά φύγω. Νοιώθω άφάνταστα κουρασμένη. Το θουνό μας δεν έρίκεται μακριά..."

— Πήγαινε, της λέει ο Γκαούρ. Δεν θ' άργήσω να φθάσω κ' έγώ στη σπηλιά μας...

Η Ταταμπού φεύγει προς την ανατολή. Σε λίγο χάνεται πίσω από την πυκνή κι άγρια βλάστηση της περιοχής...

Όμως ο μελαψός γίγαντας καθώς βρίσκεται σκυμμένος πάνω στον αναισθητο Νταμπούχ ακούει άργα θήματα να πλησιάζουν. Άνασκήώνει το κεφάλι του κι αντικρύζει τον Άρχοντα της Ζούγκλας.

— Γύρισε, Ταρζάν; τον ρωτάει παραξενεμένος.

— Ήρθα να σου κάνω συντροφιά, του άποκρίνεται. Δέ νοιώθω ένδιαφέρον να ξαναγυρίσω στη σπηλιά μου. Είμαι τόσο μονάχος κ' έρημος εκεί...

Στο μεταξύ ο μελαψός γίγαντας έχει κάνει ό,τι έπρεπε να κάνει στον αναισθητο γοριλλάνθρωπο.

— Πάμε «άδελφέ» μου! λέει με συμπόνια στον Ταρζάν. Πάμε μαζί ως τη σπη-

λιά σου... Δεν θασάει ή καρδιά μου να σ' αφήσω έτσι μονάχο και θλιμμένο...

Και οι δυο γίγαντες ξεκινάνε μελαγχολικοί. Τραβάνε κατά τη δύση...

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΕΡΑΤΩΝ!

"Έχει περάσει πολλή ώρα...

Η πανώρια Ταταμπού έχει φθάσει στην κορφή του θεόρατου έλληνικού θουνού. Κάθετ' έξω από το άνοιγμα της πέτρινης σπηλιάς, προσμένοντας τον άγαπημένο της σύντροφο...

Όμως ξαφνικά, παράξενο σουρσίμο άκούγεται πίσω από τα θράχια της κορφής...

Η μελαψή «Κόρη της Ζούγκλας» πετιέται όρθη. Κυττάζει άνήσυχη...

Και νά: Τά μεγάλα μαύρα μάτια της άνοίγουν, σε λίγο, διάπλατα. Τρόμος και φρίκη ζωγραφίζονται στο πρόσωπό της. Κι από τά πλατειά στήθια της θγαίνει, άσυναίσθητα, ένα σπαρακτικό ξεφωνητό:

— Βοήθεια, Γκαούρ! Σώσε μεεεε!

Άμέσως γυρίζει πανικόβλητη. Μ' ένα πήδημα θρίσκει μέσα στη σπηλιά. Πασχίζει να κλείση πρόχειρα με ξύλα το άνοιγμά της.

Μά δεν προφθαίνει... Σχεδόν ταυτόχρονα, πάνω από δέκα τρομακτικά τέρατα παρυσιάζονται μπροστά της.

"Έχουν κορμιά τεράστιων φιδιών. Και ανθρώπινα κεφάλ-

λια μαύρων καννίβαλων!

Είναι οί τρομεροί Φιδάνθρωποι, όπως τούς λένε στη Ζούγκλα. Παράξενα όντα που βρίσκονται σέ άτέλειωτο έξοντωτικό πόλεμο με κάτι άλλα, τó ίδιο τρομακτικά τέρατα. Τά 'Ανθρωποφίδια, όπως τά λένε. Αυτά έχουν την αντίθετη ακριβώς διάπλασι: Τά κορμιά τους είναι ανθρώπινα και τά κεφάλια του φιδίσια!

'Αλλοίμονο! 'Η πανώρια 'Ελληνίδα βρίσκεται ξαφνικά σέ τραγικό κίνδυνο. Όμως γρήγορα συνέρχεται από την πρώτη έντόπωσι. Κι άτρόμητη, όπως πάντα, τραβάει τó μαχαίρι της...

Με τó πρώτο κτύπημα κόθει, πέρα για πέρα, τó ανθρωπόμορφο κεφάλι ενός φιδιού. 'Αμέσως χύνεται με λύσσα νά κατασπαράξει και τ' άλλα.

Μά δέν προφθαίνει. Κάποιο άπ' αυτά, τυλίγει τó φιδίσιο κορμί του στά πόδια της. Τή σωριάζει κάτω. Μπροστά στο άνοιγμα της πέτρινης σπηλιάς της.

'Η Ταταμπού κτυπάει στο μέτωπο. Τό αίμα που τρέχει άπ' την πληγή θουρκώνει τά μάτια της. Βάφει κόκκινη τή θοριά της. Όσπου σέ λίγο παύει σχεδόν νά βλέπη!

Τά τερατόμορφα έρπετά κουλουριαζονται τώρα λεύθερα στο άγαλματένιο κορμί της ανήμπορης μελαψής γυναίκας. Τ' ανθρωπινά τους κεφάλια της διαγκώνουν με λύσσα τις σάρκες!

'Η άμοιρη Ταταμπού ξεφω-

νίζει με φρίκη και απόγνωσι:

-- Βοήθεια Γκαούρ! Πεθαίνω, Γκαούρ!

Όμως ό άγαπημένος σύντροφός της βρίσκεται πολύ μακριά για ν' άκούση τις φωνές και τις επικλήσεις της...

'Η ύπεροχη 'Ελληνίδα είναι πιά καταδικασμένη σ' έναν άπαίσιο και φρικτό θάνατο. Οί στιγμές ζωής που της άπομένουν, μετριώνται στά δάκτυλα του ένος χεριού της. Ποτέ ή άμοιρη 'Ελληνίδα δέν είχε θρεθί σέ τόσο τραγική θέσι...

Μά ό μεγάλος θεός της Ζούγκλας και όλου του Κόσμου, δέν την αφήνει νά χαθί...

Ξαφνικά γνώριμο φτερούγισμα και κράξιμο άντηχεί πάνω από τó καταματωμένο κεφάλι της.

Είναι ό τετραπέρατος Πίκ... Τό μεγαλόσωμο κι άγαπημένο κοράκι του συντρόφου της.

Και νά: Τό «Μαύρο Πουλί» στιγμή δέν αφήνει νά χαθί. Με γρήγορες κι άπότομες κάθετες έξορμήσεις χύνεται πάνω στους τρομερούς Φιδανθρώπους. Με τó σκληρό του ράμφος τούς κτυπάει αλύπητα στά μάτια. Τούς τυφλώνει τόν έναν μετά τόν άλλον.

Σέ λίγο ένα ανθρωπόμορφο φίδι άπομένει μονάχα άτύφλωτο. Τό πιο μεγαλόσωμο κι άγριο άπ' όλα!

Ό φοβερός Πίκ κάνει μιά κάθετη έφόρμησι και σ' αύ-

τό. Προφθαίνει και το κτυπάει στο άριστερό του μάτι... Όμως το τέρας τινάζει το ανθρωπόμορφο κεφάλι του. Το δαγκώνει τη μιά φτερούγα. Τόν συγκρατεί...

Τώρα το γεναίο και τετραπέρατο κοράκι βρίσκεται σε τραγική θέσι. Ο Φιδάνθρωπος το κρατάει γερά με τα δόντια του. Σε λίγο θα κουλουριαστή γύρω στο φτερωτό του κορμί. Θα το πνίξη...

Όμως ο Πικ — όπως είδαμε — έχει τυφλώσει όλα τα άλλα τέρατα. Και η Ταταμπού είναι λεύθερη πιά... Έτσι, σκουπίζει με τις παλάμες τα αίματα από τα μάτια της. Η θαμπή θοριά της καθαρίζει. Και αντικρύζει με φρίκη την τραγική θέσι που βρίσκεται ο φτερωτός σωτήρας της.

Σβέλτη, καθώς είναι πάντα, δεν χάνει στιγμή. Ανασηκώνεται και καρφώνει με λύσσα το μαχαίρι της στο λαιμό του τρομερού Φιδάνθρωπου. Το κόβει πέρα για πέρα τη ραχοκοκκαλιά. Τόν σωρίζει κάτω νεκρόν.

Λεύθερος τώρα ο Πικ φτερουγίζει ψηλά, κρίζοντας δυνατά και χαρούμενα!

Η συντρόφισσα του Ταρζάν χάρις σ' αυτόν, μά κι αυτός χάρις σ' εκείνη. Έχουν πιά σωθή.

Τα τυφλωμένα φιδία, ούρλιάζοντας άπαίσια, σέρνονται

στα στραβά έδω κ' εκεί... Φθάνουν στ' άκρινά θράχια της κορφής. Κι αρχίζουν να κατεβαίνουν...

Όμως τα μεγάλα ανθρώπινα κεφάλια τους είναι βαριά. Οι Φιδάνθρωποι παρασέρνονται στον κατήφορο. Και γκρεματοσακίζονται — αλλοίμονο — στο τρομακτικό θάραθρο!

... ..
Την ίδια στιγμή φοβερό κακό γίνεται και στη σπηλιά του Άρχοντα της Ζούγκλας. Εκεί που βρίσκεται ο Ταρζάν και ο Γκαούρ.

Άλλα τερατόμορφα όντα έχουν φθάσει εκεί... Είναι τα τρομακτικά Άνθρωποφίδια, που άναφέραμε. Αυτά που έχουν σώματα μαύρων καννίβαλων. Και κεφάλια φαρμακερών φιδιών! Το δάγκωμά τους χαρίζει φρικτό θάνατο!

Οι δυο γίγαντες βρίσκονται ξαφνικά περικυκλωμένοι από τ' άπαίσια και τρομακτικά αυτά τέρατα. Τα φιδίσια κεφάλια τους σφυρίζουν δαιμονισμένα καθώς τους πλησιάζουν άπειλητικά...

Ο Γκαούρ και ο Ταρζάν είναι πιά χαμένοι! Νοιώθουν να φθάνη η τελευταία τους στιγμή...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

έμφανίζεται στην πολυβασανισμένη Ζούγκλα μας

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ποτέ δὲν διαβάσατε τόσο καταπληκτική καὶ συνταρακτική περιπέτεια.

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

8' ἀποτελέσει σταθμὸς στὴν ἱστορία τῶν ἐκδόσεων τοῦ θρυλικοῦ ἐξομολογικοῦ περιοδικοῦ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

Συγγραφεὺς : **Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Καλλιτεχνικὰ διδλωδετημένοι πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας Πειραιῶς 18 Ἀθῆναι, ἀντὶ δρχ. 15 ἑκάστος.

Ἐπίσης καὶ τὰ παλαιὰ τεύχη Γκαοὺρ - Ταρζάν ἀντὶ δρχ. 1,50.

Ἔχουν κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα 10 Τόμοι καὶ πλέον τῶν ὀγδοήκοντα τευχῶν.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν νὰ δίδουν τὰς παραγγελίας τους εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποπρακτορεῖα τοῦ «ΝΕΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ».

ΤΙΜΗ ΤΟΜΩΝ ΔΡΧ. 15.

ΤΙΜΗ ΠΑΛΑΙΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΔΡΧ. 1,50.

"ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ,"

Τὸ νέο ὑπέροχο βιβλίον τοῦ συγγραφέα

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἀπαραίτητο στοὺς μαθητὰς καὶ τίς μαθήτριες τῶν
Δημοτικῶν καὶ Γυμνασίων.

Ὑπεραπαραίτητο σὲ κάθε Σχολικὴ Βιβλιοθήκη.

250 σελίδες ἐγχρωμες μὲ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Πατριωτικὰ Χριστιανικὰ — Διδακτικὰ Σατυρικὰ

κ.λ.π. κ.λ.π.

Κατάλληλα γιὰ ἀπαγγελίαις σὲ σχολικὰς ἐορτές, ἐξε-
τάσεις καὶ μαθητικὰς ἐπιδείξεις.

Τιμὴ Δραχ. 50

Γράψατε καὶ ἐμβάσατε ἀξίαν τοῦ εἰς Ἐκδοτικὸν Οἶκον
«ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18.

ΘΑ ΣΑΣ ΑΠΟΣΤΑΛΗ ΔΕΙΞΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΕΛΟΥΡ - ΓΑΡΖΑΝ

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ θέου ν' ἀπευθύνονται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 85

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΓΥΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΛΟΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ'ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694